

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 27:

VÅLD VISAR INGEN HÄNSYN FÖR NÅGON

Det var inte längre mörkt.

Himlen, och allt där under, hade länge varit mörk nu, ända sedan de oräkneliga Ledzahiska skeppen av alla varierande storlekar hade trängt undan allt ljus från att nå markytan på Great King. Det hade inte förändrats, det var nästan mörkt som natten trots att Great Kings sol just nu stod högt på himlen. Ändå bländades Cogo, och hans två gigantiska kloner, från tusentals och åter tusentals ljus. Inte solljus. Inget naturligt ljus av något slag. Det var ljuset från avfyrade laserstrålar. Det var så många av dem, i färgtoner av vitt, gult och rött, att dagen åter verkade ljus. Men inte av något naturligt ljus. Enbart dödligt ljus.

Och vart enda ett av dem avfyrades för att döda honom.

Lyckligtvis hade Cogo ett par fördelar. Eftersom det fanns tre av honom ute på den stora ängen hade Ledzaherna ingen aning om vem som var den riktige Cogo. De var tvungna att spendera mycket tid och eldkraft åt att bara lista ut vem som var deras riktiga mål. De tre måltavlorna var förvisso enorma och därmed lätta att träffa, även på långt avstånd. Men det var Jan Cogo de besköt. Den tuffaste och starkaste cyborgen i hela Vintergatan. Hans cyborgrustning, såväl som hans förstärkta hud, kunde motstå vad som annars skulle döda många ögonblickligen. I hans nuvarande Astrotransformation blev han ännu tåligare, om än bara tillfälligt. Lasersalvor blev reducerade till enkla nålstick så länge han förblev i denna enorma storlek. Det samma gällde för hans kloner. Och i hans händer höll han Astrospjutet, kanske det mäktigaste handhållna vapnet som någonsin hade funnits. Cogos två kloner höll också i var sitt Astrospjut. De var kopior och hade inget av originalets eldkraft. Men de dög ändå gott för att försvara sig med och för att ge fienden en liten tankeställare om de skulle få för sig att komma för nära. Vilket var precis det Cogo hade för avsikt.

De först avfyrade salvorna skulle nå honom och hans två kloner inom bara sekunder. En sådan massiv och gemensam attack var dödlig, t.o.m. för honom. Men risken Cogo tog hade varit värt det, han och hans kloner hade dragit till sig mycket uppmärksamhet. I stort sätt samtliga skepp i Ledzahernas första anfallsvåg närmade sig honom, inte Haka och Djorgo eller befolkningen. Fällan var gillrad.

Det var dags att lura in fienden i den.

Med ryggarna mot varandra formade de tre enorma Cogo en perfekt försvarslinje som drog fienden allt närmare. Cogo höll Astrospjutet lodrätt framför sig, hans två kloner härmade hans varenda rörelse med sina spjut i perfekt synkronisering. Precis som eldgivningen var på väg att träffa dem började Cogo spinna sitt lansvapen i hans händer. Hans kloner gjorde precis det samma. Spjuten rörde sig allt fortare och fortare, likt enorma rotorblad. Tillsammans snurrade

spjuten slutligen så fort att de bildade tre enorma sköldar som skyddade de tre Cogo från topp till tå.

I samma ögonblick nådde de första avfytrade salvorna sitt mål. Ett ögonbländande ljus lös upp hela området och spred sig vidare flera kvadratkilometer i omkrets. Det följdes av ett närmast öronbedövande då då varje snurrande Astrospjut blockerade och upplöste varje avfyrad laser. Det koncentrerade, intensiva skenet brann nästan lika starkt som skenet av de atombomber som en gång hade funnits på Jorden. De Ledzahiska piloterna tvingades skydda sina ögon via sina hjälmars visir och cockpitarnas ljusdämpande skyddsglas. Många tvingades avbryta sina attacker pga. det kraftiga ljusskenet. Cogo höll sina ögon slutna. Det räckte för att inte skada hans syn. Hans kloner gjorde det samma, inte för att det spelade någon roll för deras skull. Svårare var det att ignorera det överväldigande dånet och oväsendet av varje laser som träffade Astrospjuten trots att både cyborgtekniken i Cogos öron och i hans hjälm skyddade honom även från detta. Han koncentrerade sig på uppgiften och ignorerade allt annat. Astrospjutet fortsatte att spinna runt sin egen axel i hans stadiga, snabba händer. Inte ett enda av de avfytrade salvorna nådde honom eller hans kloner. Han kunde känna värmen från de hundratals, sedan tusentals träffarna mot Astrospjutet och i luften runt omkring honom. Värmen ökade snabbt för varje sekund men han kunde stå emot en stund till.

Lite till.

Han måste skydda sina vänner, som i sin tur gjorde allt för att beskydda den oskyldiga befolkningen här på Great King i detta nu. Han måste skydda dem för att vinna tid. Vinna tid och distrahera fienden länge nog så att befolkningen kunde sättas i säkerhet och ge Haka och Djorgo större chanser. Det var planen. Men Cogo visste i sitt hjärta att det aldrig skulle vara tillräckligt. Fienden var för många.

Värmen runt omkring honom ökade i allt snabbare takt. Om han skulle råka tappa Astrospjutet eller om hans spinnande av det bara tappade lite fart var han i stor fara. Cogo gjorde klokt i att inte öppna ögonen, det starkt lysande skenet förblev lika starkt som tidigare. Men detta hindrade honom ifrån att kunna se fienden. Hur många av Ledzaherna hade han lyckats locka till sig? Tillräckligt många? Han hade, i ärlighetens namn, ingen aning. Cogo fick göra som han så ofta gjorde; han agerade på magkänsla och fick helt enkelt hoppas att hans ansträngning hade lockat tillräckligt många av dem. Den allt snabbare accelererande värmen som omfamnade honom fattade beslutet slutligen åt honom.

Cogo tog sats och hoppade framåt. Unisont hoppade alla tre Cogo ifrån Ledzahernas anfallspunkt. De alla gjorde en volt för att dämpa nedslaget mot marken. Men när ingenting längre parerade och upplöste de fortfarande hundratals avfytrade lasersalvorna som träffade samma lilla punkt skapades en enorm explosion. Trots deras enorma storlek kastades samtliga tre Cogo upp i luften på nytt. Cogo själv utbrast ett dämpat vrål då tryckvågen grep tag i honom och han tillfälligt förlorade all kontroll. Hans två kloner sa ingenting, livlösa som de var. Ironiskt nog hjälpte explosionen honom. När Cogo åter igen träffade marken återfann han snabbt kontrollen och kom upp på fötter. Hans två kloner återfann balansen lika snabbt. Han var inte skadad, bara lätt desorienterad för ett ögonblick. Och nu, tack vare skjutsen från tryckvågen, befann Cogo sig, och hans kloner, på ett ännu bättre avstånd från den centrala salvan.

Han agerade på ren instinkt. Han agerade innan han ens öppnade ögonen igen och såg vad han gjorde. Men all hans erfarenhet som krigare och hans instinkter försäkrade honom om att det nu var dags. Dags att slå igen fällan.

Med all sin kraft, och fortfarande över 25 meter hög, svingade Cogo Astrospjutet i en vid båge nerifrån marken hela vägen över hans huvud upp mot skyn samtidigt som han gav sitt lansvapen ordern.

- ”Förstelningsstrålen!”

En enorm, lilafärgad båge av energi avfyrades från Astrospjutets ena spets och med ofantlig hastighet färdades den omedelbart upp mot skyn, rakt mot de Ledzahiska jakt skeppen. Den månskärade formen bredde ut sig ju längre den färdades. De Ledzahiska piloterna, som flög i täta formationer ovanför, hade ingen eller liten chans att göra några undanmanövrar. När den nådde sina mål träffade Förstelningsstrålen över hundra skepp samtidigt. Det redan öronbedövande dånet från striden eskalerade när massor av skepp exploderade eller blev allvarligt skadade. Och ändå hade Cogo bara avfyrat en enda salva av Förstelningsstrålen. Efter det goda resultatet tvekade han aldrig. Han fortsatte. Han snurrade runt flera varv och svingade Astrospjutet ovanför och omkring sig flera gånger till. Vid varje sving avfyrades en ny lila salva. Rök och eld spreds över himlen efter att Förstelningsstrålen träffade sina mål. När de Ledzahiska jakt skeppen träffades förstördes inte skeppen omedelbart, Förstelningsstrålen tunnades ut och spred sig längs med skeppens skrov tills de nådde motorerna i aktern och tillintetgjorde dem, precis så som Djorgo hade rått honom att attackera dem. Oförmögna att längre styra eller kontrollera sina skadade skepp kraschade de mot varandra eller började falla till marken. En del Ledzahiska piloter lyckades hålla sina skadade skepp svävande, en del t.o.m. tillräckligt mycket för att retirera. Men det spelade ingen roll. Mot Astrospjutet fanns det ingen chans. Spillror från skepp föll som förkolnade och förvridna meteoriter till marken. Kaoset och förvirringen bland de Ledzahiska piloterna var total.

Men ändå var detta långt ifrån någon seger för Cogo.

Det var så många av dem.

För många.

Cogo pausade sina attacker för ett ögonblick för att försöka få sig en överblick över situationen. Hur många skepp hade han träffat? Hur många fanns kvar? Hur illa hade han skadat dem han hade träffat? Var befann sig dem som fanns kvar? Han ställde sig i försvarsposition med Astrospjutet redo. Hans två kloner gjorde det samma i synk så att fienden inte skulle kunna urskilja honom av de tre. Cogos puls var hög och han kunde känna svett droppar rinna över pannan under hjälmen. Svetten berodde betydligt mer på den intensiva värmen från Ledzahernas eldgivning än någonting annat, Cogo var allt annat än utmattad än så länge. Lyckligtvis hjälpte hans cyborgkropp att reglera värmen. Samtliga utav hans syntetiska system arbetade redan på högvarv när han befann sig i Astrotransformation och dessutom synkroniserade två lika stora kloner utöver det. Men Cogo var inte orolig för någon systemkrasch. Hans cyborgnetiska implantat hade aldrig svikit honom, aldrig någonsin. Han hade blivit allvarligt skadad förut men hade hunnit bli reparerad i tid och under tiden hade alla övriga system i hans kropp fungerat ypperligt trots skadan. Professor Dodge kanske var förvirrad gällande det mesta men inte när det gällde cyborgteknik. Speciellt inte den som Cogo hade blivit utvald till att bli en del av. Bara för ett kort ögonblick undrade Cogo vad Dodge skulle säga om han hade sett honom nu, i denna

stund, över 25 meter hög med två exakta kopior av honom vid hans sida. Han hade utfört dessa förmågor förut men aldrig under en sådan intensiv eldstrid mot så många fiender samtidigt. Än så länge höll han stånd. Det var ganska imponerande. Och det hade aldrig blivit verklighet utan Dodges genialitet. Det förvånade honom att han ens fick tanken, vanligtvis brukade han aldrig känna så här under någon strid. Men för ett kort ögonblick kunde Cogo inte låta bli att undra om Dodge hade uppskattat att se honom så här, kanske t.o.m. varit stolt över honom. Eller om professorn hade haft någon annan uppfattning. Varför en sådan tanke plötsligt kändes så relevant just nu kunde Cogo inte svara på.

Han flämtade till när plötsligt en av hans två kloner bara några tiotal meter ifrån honom började ryka och därefter t.o.m. brinna. Trots förödelsen och förvirringen som Cogo hade åstadkommit runt omkring så hade Ledzaherna startat en motattack och koncentrerade nästan all eldgivning på en av de tre enorma Cogo i deras sikte. Den skadade klonen föll på knä och marken skakade. Cogo stirrade på sin allvarligt skadade kopia och för ett ögonblick fick de båda ögonkontakt. Klonen, hans Andra Jag, kände ingenting, ingen smärta, ingen rädsla. Den upplevde ingen dödsångest. Det fanns ingen levande själ inombords att frukta döden. Ändå fanns det oro i blicken, Cogo kunde tydligt se det. Hans Andra Jag var en exakt kopia av honom själv. Att se sin egen klon i ögonen betydde att han såg sig själv i detta nu, inkluderat hans eget sinnestillstånd. Om hans Andra Jag hade en orolig uppsyn betydde det att han hade det själv i samma stund. Hans egen blick stirrade i praktiken tillbaka på honom som en spegelbild och påminde honom om den enorma frustration och oro han bar inombords just nu, den ofantliga rädsla han nu kände varje sekund. Inte för egen del.

För henne.

Om det syntes så tydligt hos hans kloner betydde det att hans egen disciplin var nära att falla samman. Om så skedde var hon dödsdömd!

Det var dem allihop.

Den skadade klonen fortsatte att bli kraftigt beskjuten med både laser och raketer. De Ledzahiska jaktskeppen anföll i våg efter våg, klart målinriktade på att förgöra den enorma Cogo-kopian. Klonen föll helt till marken nu med ett dån, bara för att omedelbart krympa tillbaka till sin ursprungliga, naturliga storlek. Det var som ett sista dödsryck men till ingen nytta. Slutligen slutade den röra sig helt liggandes delvis på rygg. Cogo flämtade till igen när han kände genom sina cyborgnetiska system i bältet hur all kontakt med hans skadade klon upphörde helt. Deras blickar möttes igen en sista gång precis innan klonen upplöstes i ett mindre eldklot och sedan försvann för gott. Nu hade det inte funnits oro och rädsla i klonens ögon. Bara en tom blick. En död blick. Ett öde som kanske riskerade att drabba Cogo själv om han inte lyckades vända situationen. Frustrerad kramade han Astrospjutet hårdare och vände uppmärksamheten åter mot fienden ovanför som omringade honom ifrån alla håll. Han hade aldrig tidigare känt någon form av förlust eller sorg över att en av hans kloner tillintetgjordes, det hade skett massvis med gånger tidigare, deras existens och funktion var just för att verka som en undanmanöver. De såg ut som honom, de kunde t.o.m. röra sig som honom, men de var inte honom. Men just nu fylldes Cogo av en vrede över att se sitt Andra Jag förintas så där, en vrede han inte kunde förklara men som han tänkte dra nytta av nu. Och han hade fortfarande en klon kvar. Tillsammans skred de båda till verket.

Strax ovanför röken och elden från de skadade jaktskeppen hade Cogo redan sett att nya anfallsvågor av fler skepp redan var på väg mot honom. Mer intressant däremot var den stora kryssare som merparten av jaktskeppen som just nu attackerade honom lyfte ifrån och hade som sin hemmabas. Om han kunde slå ut den skulle han vålla betydligt större skada mycket snabbare mot fienden. Varför slå ut en-och-en när man kunde få många med samma smäll? Den Ledzahiska kryssaren var massiv, säkerligen över trehundra meter lång, kanske mer. Det var svårt att urskilja exakt med så många jaktskepp i vägen. Oavsett, det var inte på långa vägar det största fiendeskepp Cogo hade tagit sig an i sitt liv, men det här var kraftigt beskyddat av de mängder jaktskepp som denna kryssare och andra likadana högre upp i omloppsbanan avfyrade. Det svåra var inte att slå ut kryssaren i sig utan att kunna ta sig till den. Därför hade Cogo ingenting emot att ta emot lite hjälp, ifrån sig själv.

Sida vid sida, fortfarande över 25 meter höga, sprang Cogo och hans kvarvarande klon i perfekt synk över den allt mer svedda ängen. De båda ökade takten för att vinna mer fart. Tillsammans undvek de fortsatt eldgivning och fallande vrakdelar och hela brinnande skeppsvrak som redan hade slagit i marken. Oavsett vad som var i deras väg kunde det inte hindra de två från att hela tiden öka farten. Och de behövde hög fart inför nästa drag. När det var dags, på Cogos tysta kommando, tog de båda sats och hoppade.

Likt två avfyrade missiler for de båda rakt upp mot himlen. Ledzahiska jaktskepp flög in för att genskjuta dem. Cogo ignorerade faran. Han reflekterade knappt över konsekvenserna just nu. Det enda som han var fokuserad på var att nå den där kryssaren och slå ut den. Inom loppet av några sekunder nådde både han och hans klon fram till kryssaren.

Precis innan kollisionen hade både Cogo och hans klon åter tagit fram Astrospjutet. Cogo hade tagit sikte på skeppets enorma motorer och hade sett till att han landade på skrovet precis intill. Hans Andra Jag landade flera hundra meter längre fram mot skeppets för. Båda penetrerade skrovet med Astrospjutet vid kollisionen. Metallen på skeppets skrov vek sig som smält smör. Även om klonens Astrospjut inte var äkta och inte kunde avfyra någonting kunde det ändå göra skada, speciellt i Astrotransformation.

De båda, tillsammans, höll nu den Ledzahiska kryssaren i ett ordentligt järngrepp. Cogo märkte ifrån det plötsligt ökade utblåset ifrån motorerna precis intill honom att skeppet försökte fly. Och det skulle kunna lyckas eftersom han, trots sina tillfälliga 25 meter, inte nådde ner till marken för att kunna spjärna emot och hindra skeppet från att röra sig. I stället följde både han själv och hans klon med som ovälkomna fripassagerare. Men med var sin ände av sina spjut djupt penetrerade in i kryssarens skrov skulle det krävas mer för att skaka av sig dem. Och oavsett hur mycket Ledzaherna försökte fly skulle de inte få komma undan. Cogo hade valt aktern av skeppet av en god anledning. Precis innanför de enorma utblåsen måste logiskt huvudmotorn finnas. Och om han gissade rätt hade han redan Astrospjutet riktat rakt mot den. Och eftersom det var Astrospjutet och på så här nära håll var det inte längre så noga att sikta helt rätt. Resultatet skulle bli det samma.

- ”Astroåska!”

Det tog bara sekunder innan det första resultatet av hans attack visade sig. Trots hans cyborghänder och de skyddande röda specialhandskarna så brände Cogo sig på plåten. Hans fötter, och sedan resten av kroppen kände strax därpå av värmen också. Skrovet började glöda

intensivt rött. Vad det än var som han hade träffat med Astroåskan innanför så var det tillräckligt. Uppgiften var slutförd. Det var dags att dra!

Med Astrospjutet i hand släppte Cogo taget precis innan det enorma skeppet började kränga. Hans klon gjorde det samma och de båda föll mot marken. Den brinnande och rykande kryssaren ovanför dem började sakta men säkert förlora höjd. Nya vågor av Ledzahiska stridsskepp närmade sig i rasande fart för en ny attack, den här gången för en hämndattack eftersom kryssaren var deras dockningsbas. Ljudet var nästan öronbedövande redan sekunderna innan kryssaren exploderade i ett enormt eldhav ovanför. Marken närmade sig i rasande fart under honom. Eldgivningen från stridsskeppen kom närmare, och hans klon tog emot de första träffarna. Cogo hade dragit mycket uppmärksamhet till sig, kanske lite för mycket i rådande stund. Han visste att han kunde överleva kollisionen med marken från den här höjden om han förblev i Astrotransformation. Men om stridsskeppen träffade honom samtidigt som enorma eldhärljade spillror från kryssaren riskerade att falla över honom skulle han vara i fara, t.o.m. i detta enorma tillstånd. Djorgo hade bett honom att hålla sig ständigt i rörelse. Åter igen hade hans kloke vän gett honom ett gott råd. Om han skadade sig, i synnerhet allvarligt, skulle han inte vara till någon nytta. Och sannerligen inte kunde rädda Aurora. Cogo kastade ett snabbt öga till hans klon som, likt honom själv, föll som en sten ett par hundra meter ifrån honom. Klonen hade tjänat sitt syfte och skulle göra så en sista gång. Cogo vände bort blicken igen samtidigt som hans kropp minskade snabbt i storlek.

- ”Starcrow!”

Den 25 meter höge klonen av den legendariske cyborgen träffade marken med en enorm smäll. Den ställde sig upp på knä men kom aldrig längre än så. Brinnande och rykande spillror ifrån kryssaren föll ner runt omkring samtidigt som åtskilliga Ledzahiska stridsskepp träffade sitt mål och flög allt närmare. I ett kraftigt sken upphörde klonen att existera. Varv efter varv cirkulerade de Ledzahiska piloterna runt nedslagsplatsen där klonen försvunnit, letandes efter sitt rätta mål. Ingen av dem hade i tumultet sett det lilla svartröda stridsskeppet som snabbt och smidigt hade flugit in och plockat upp Cogo, som nu var tillbaka i sin normala storlek, i god tid innan han hade nått marken. Cogo tittade sig förnöjt tillbaka över axeln. Fienden var fortfarande förvirrad, osäkra på vart han hade tagit vägen när de hade insett att de hade jagat en kopia. Hans Andra Jag hade åter igen tjänat honom väl. Ibland behövde en distraktion en distraktion själv för att lyckas.

Avledningsmanövern skulle dock inte hålla i evighet. Faktum var att andra Ledzahiska skepp från andra håll redan hade hittat honom både på radarn och med deras egna ögon. Och de flög nu in för en ny attack. Men ingenting de sköt med kunde komma i närheten av att träffa. Starcrow var för snabb och Cogo en för skicklig pilot för dem. Snabba och skickliga undanmanövrar var allt som krävdes. Efter några varv runt den enorma ängen bestämde Cogo sig för att bemöta attackerna och hoppade upp på Starcrows skrov strax bakom cockpit, hans favoritposition. Astrospjutet fanns snabbt åter igen aktiverat i hans händer. Med Förstelningsstrålen och Astroåskan var det inga bekymmer alls att slå ut anfallen mot honom. En efter en tvingades Ledzaherna att nödlanda eller retirera. Men, likväl, det verkade aldrig finnas någon ände på hur många de var. Striden bara fortsatte utan att någon sida verkade få ett varaktigt övertag.

Ledzaherna stred modigt men med begränsad effektivitet. Deras skepp, deras arsenaler, deras rustningar var av teknologiskt god kvalitet, men ändå ingen match mot vad han själv och hans två cyborgvänner hade att komma med. Framför allt var Cogo förvånad över att Ledzahernas skepp visade sig vara så sårbara. En svaghet som de dock kompenserade med stora antal och, till viss mån, imponerande eldkraft. Och det var ett problem. Men framför allt verkade Ledzaherna sakna glöden att strida. Deras taktik i strid lämnade mycket att önska. Några utav dem som han hade stridigt mot i närstrid idag sedan i morse hade visat stort prov på både skicklighet och viljan att besegra honom. Merparten, däremot, stred enbart för att de var tvungna, det blev allt mer uppenbart. Ledzaherna verkade nästan enbart förlita sig på sitt enorma antal i nästan alla lägen. Existensen av någon reell taktik i större och utbredd skala över de olika militära leden var ofta helt obefintlig. Om taktiker och strategier fanns verkade de inte förlita sig nämnvärt på dem. Och det var Ledzahernas största svaghet. De lydde Nehrs order i rädsla eller pga. lögner och falska förhoppningar. På sätt och vis skapade detta ironiskt nog en svaghet hos Cogo också. Precis som Ledzaherna tvingades han nu strida trots att han egentligen inte ville det, inte mot dem. Inte nu längre. Ännu kunde han glädjas åt stridens hetta, spänningen av att möta faran och äran i att övervinna och segra. Men det föredrog Cogo att spara åt fiender som verkligen ville ont och som verkligen ville möta honom i strid. Fiender som verkligen var värda att besegra. Han fann inte längre något nöje i att dräpa eller oskadliggöra motståndare enbart för att de stod i hans väg, det mörka kapitlet i hans liv hade han för alltid lämnat bakom sig nu. Ledzaherna var ett enormt och reellt hot mot Great King och hela stabiliteten i Vintergatan om de inte stoppades men alla dessa soldater och piloter som nu stred vid fronten var inte dem som bestämde. De var enbart en huvudlös förlängning av Nehrs ondska, endast släggan i hans hand. Och Nehr, den enfaldige ynkryggen, befann sig inte ens längre på Great King. Med Aurora som sin gisslan hade han flytt med Queen Cosmos med Ledzahernas armada som beskydd. Cogo kunde aldrig följa efter och rädda Aurora så länge armadan stod i hans väg, den var nu en ogenomtränglig vägg som inte ens han kunde tränga igenom. Han hade haft turen att slinka förbi tidigare men inte en gång till, inte nu när hela flottan var i stridsläge och visste exakt var han var, inställd på att förgöra honom. Nehr hade flytt men Ledzahernas högsta ledare förde fortfarande befälet på plats och utförde fortfarande Nehrs vilja. De måste vara i närheten, högst troligt ombord på något av armadans befälsskepp högre upp i omloppsbanan. Att enbart strida mot vågor efter vågor av jaktskepp var fruktlöst och slöseri med tid. I slutändan kanske det t.o.m. skulle innebära slutet, även för Cogo. Han kunde tåla mycket och kämpa länge, men inte i oändlighet. Förr eller senare, utmattad och försvagad, skulle t.o.m. han duka under om striden inte upphörde. Men om han däremot kunde lokalisera befälsskeppet och slå ut ledningen för Ledzaherna skulle det skapa tillräckligt med förvirring bland alla stridande. Bryt kedjan av ordergivning och soldaterna och piloterna vid fronten skulle inte längre nås av Nehrs kriminella befallningar via de Ledzahiska ledarna. Om han kunde undanröja Lord Tophä och de andra knäböjande ledarna skulle Nehrs makt här på Great King upphöra. Kanske skulle det t.o.m. skapas en sådan stor förvirring att Cogo skulle kunna slinka förbi armadan och ut i rymden. Kunde han komma så långt skulle han också fortfarande hinna ikapp Cosmos! Sist han hade tittat kunde han fortfarande se henne på Starcrows radar. Det fanns fortfarande tid att rädda Aurora. Men inte länge till. Han mötte Ledzaherna i strid för att vinna tid. Men samtidigt var han smärtsamt medveten om att det var lika mycket han själv som hindrades från att göra vad som verkligen behövde göras. Han, de allihop, befann sig i ett moment 22. För att bryta stiltjen måste han punktera bubblan som höll dem alla fast. Och just nu såg Cogo bara en sådan lösning.

Snabbt hoppade han tillbaka ner i sin cockpit igen. Radarn var överbelamrad av ekon och punkter som alla vart och ett representerade ett Ledzahiskt skepp av olika typer och klasser. Men, som tur var, hade Cogo i åtanke att bara leta upp det skepp som var allra störst. Och det var inga större problem att utskilja. Med radarns hjälp kunde han snart lokalisera det enorma skeppet, och även med blicken. Enormt var nog ett för svagt ord att beskriva storleken på det här skeppet. Det var uppskattningsvis lätt minst en kilometer långt. Det svävade flera kilometer ovanför markytan, med otaliga mindre men ändå stora skepp och kryssare mellan sig och honom. Det såg problematiskt ut men Cogo kände inget annat val. Han hade inte tid att visa för mycket barmhärtighet. Om han kunde ta sig förbi skeppen i hans väg mot befälsskeppet och enbart behövde attackera det så var mycket vunnet. Men magkänslan och gammal erfarenhet sa honom att Ledzaherna aldrig bara skulle flytta på sig och låta honom komma åt deras ledare. Det här kunde bli ett blodbad. Ett han absolut inte önskade. Men så länge de fortsatte att anfalla var han tvungen att göra det samma tillbaka. Det fanns inget annat sätt att stoppa dem. Att stoppa den här striden.

Du får inte döda dem.

Så många gånger under så många strider hade han hört Aurora säga honom detta, som en order, som en bedjan. Hade hon varit här nu visste Cogo att hon hade sagt dessa ord till honom igen. Men hon var inte här. Aurora var kidnappad, bortrövad av ett monster. Ett monster ifrån hans eget förflutna. Ett monster förklädd i mänsklig skepnad som nu använde Aurora som både sköld och lockbete. Aurora var åter igen i stor fara och den här gången hade Cogo ingen annan att skylla på än sig själv. Nehr var ute efter honom, och dessvärre var Aurora det bästa sättet att komma åt honom. Därför kunde hon inte vara här nu och beordra honom att skona Ledzaherna. I stället var det en annan som upprepade orden i Auroras ställe. En mycket nära vän till dem båda som Cogo hade stor respekt för och som absolut hade hans tillåtelse att tala å Auroras vägnar.

Du får inte döda dem.

Djorgos ord upprepades gång på gång som ett mantra i hans tankar. Rent strategiskt var vad hans vän bad honom om betydligt svårare och mer komplicerat än att bara förgöra fienden. Nu var Cogo tvungen att sikta betydligt noggrannare, för att enbart slå ut fiendens skepp i stället för att totalt förstöra dem – vilket i sig inte var något problem för honom, han var en utmärkt skytt – men noggrant placerade salvor och skott krävde sin tid innan man avfyrade. Tid som var svårt att få tag i när man ensam mötte oräkneliga fiender. Fiender som oupphörligt avfyrade allt de hade till sitt förfogande mot honom. I våg efter våg efter våg.

Men Cogo hade inte glömt varför Djorgo hade både tiggat och bett honom att skona Ledzaherna så länge det var möjligt. Mantrat i hans tankar gav honom ändå inget val. Men hans numerärt överlägsna fiender var lurade eller tvingade till att strida mot dem. De var slavar under Nehrs stövel. Exakt hur det hade kunnat gå till var fortfarande en gåta för Cogo men i detta nu var det oavsett en verklighet. Ledzaherna var lika mycket Nehrs fångar som Aurora var, det bara visade sig på helt olika sätt. Han fick inte förlora fokuset på det. Det var allt annat än lätt, Ledzahernas envishet i sina återkommande attacker prövade nu allt mer Cogos tålamod. Och hans uthållighet. Det överlägset numerära motståndet var en stor fara för honom, inte ens hans stora ego kunde förneka det. Cogo fruktade dem inte men han lydde Djorgos goda råd och höll sig hela tiden i rörelse och lät hans snabbhet vara hans främsta vapen just nu och därmed gjorde han det betydligt svårare för Ledzaherna att träffa honom. Cogo var hela tiden fullt medveten om varför han stred mot Ledzaherna. Allvaret och ansvaret som nu vilade på hans axlar var oerhört

betungande. Men samtidigt kunde han inte förneka den stolthet han också kände inombords för att han var mäktig uppgiften, och vågade ta sig an den. Det var precis för sådana här scenarier som han hade blivit skapad. Att vara den främste som stred för att beskydda dem som inte kunde försvara sig. Åter igen blev han testad, som så många gånger tidigare. Åter igen var han tvungen att bevisa sina krafter, det ändamål som Dodge hade omvandlat honom till. Han fick inte misslyckas.

Han skulle inte misslyckas.

- ”Kan det vara falskt? Det måste vara falskt.”

Kapten Neihmea tittade med intensiv, frågande blick mot sin överordnade. Han var vanligtvis en rationell och praktisk man och det var på samma sätt som han också förde befälet över sin kryssare sedan flera år tillbaka. Men den minst sagt underliga ljudinspelningen som de hade mottagit från deras egna flaggskepp för bara några minuter sedan, med order att alla ombord måste lyssna till den, skapade bara förvirring, osäkerhet och fler frågor, inga svar. Om vad de alla precis hade lyssnat färdigt till var menat att stärka moralen eller underlätta disciplinen ombord under striden mot de tre cyborgerna så hade det motsatt effekt för alla, oavsett rang eller position. I ren instinkt ville Neihmea bara ignorera vad han hade fått höra. Eller kontakta Amiral Jaihla på flaggskeppet och begära klarhet eftersom ljudfilen hade sänts från hans skepp på hans order. Vad de precis hade fått höra var befängt. Kanske inte helt taget ur luften, men ändå så överdrivet verkligheten. Så varför lät det så verkligt? Och varför hade de alla fått order om att lyssna till det?

Men att kontakta den Ledzahiska högsta militärledningen själv var i rådande stund uteslutet. Även om Neihmea var den som hade befälet över skeppet var han inte den som var högst rankad ombord. Och han hade inga illusioner att bryta orderkedjan, speciellt inte när de befann sig i strid. Därför ställde han i stället frågan till sin närmaste överordnade. Även om han kunde se i den andre mannens ansikte att han var precis lika konfunderad som honom själv.

- ”Naturligtvis är inspelningen falsk, Kapten!”

General Zaja uppskattade inte Kapten Neihmeas frågande blick, även om det inte var en oväntad reaktion. Men den aningen befängda frågan kunde underminera hans auktoritet ombord, och Neihmeas egen. Zaja var en Ledzahisk nationalist, stolt och självsäker. Hans kopparfärgade rustning med den gröna manteln hängande över axlarna var alltid proper och välkött. Många beskrev honom också som en extrem opportunist, Zaja hade stigit snabbt i graderna till general för hans extrema lojalitet till Lord Nehr, men väldigt få vågade kalla honom det till hans ansikte. Zaja drog ett djupt andetag och begravde irritationen. Neihmea var en bra karl och allierad som han gillade att samarbeta med, framförallt för att även han var starkt lojal till Lord Nehr och dennes agenda att via kontroll över galaxenergin göra Vintergatan till en tryggare plats med Ledzah som dess främsta stormakt och förvaltare av lag och ordning. Zaja drog slutsatsen att Kapten Neihmea hade blivit lika chockad av innehållet på ljudfilen som han själv och hade helt enkelt glömt bort disciplinen för ett ögonblick. Ett mindre övertramp som var lätt att förlåta.

- ”Det är en lögnaktig inspelning sänd till oss från våra fiender för att skrämma oss och skapa förvirring,” fortsatte han med ett självsäkert leende.

- ”Men, sir, den sändes ifrån Jaihlas flaggskepp,” insisterade Neihmea försiktigt. Det var hans plikt, trots allt, att framföra alla fakta och åsikter innan slutsatser eller beslut fattades. Något som Zaja inte ifrågasatte.

- ”Måhända,” svarade han lugnt. - ”Men det ger inte vad vi just hörde större legitimitet.” Zajas blick blev mer bestämd, men lugnet bestod.

- ”Så långt vi vet kan flaggskeppets kommunikation vara infiltrerat av fienden för att lura oss att tro att sändningen är legitim och ursprungligen kommer från officiella källor,” förklarade han, även om det långt mer lät som spekulationer än fakta. - ”Filen kanske inte ens sändes av Jaihla. Oavsett, vi måste nu utgå ifrån att all vår vanliga kommunikation kan vara korrumperad.”

Zaja såg att det fanns fortfarande tvivel i Neihmeas ansikte även om kaptenen nu verbalt höll det för sig självt. Det var inte likt honom att ifrågasätta hans vetande. Zaja drog slutsatsen att den rådande striden gjorde alla, inkluderat Kapten Neihmea, aningen stressade. De hade aldrig mött en sådan farlig fiende i öppen strid förut. Det var just därför högre rankade officerare som honom själv alltid hade befälet under såpass viktiga strider som just den de nu befann sig i. Neihmea hade befälet över skeppet, Zaja hade befälet över själva striden och dess operativa strategier.

- ”Låt er inte luras av denna falska propaganda, Kapten!” uppmanade Zaja bestämt, nästan på gränsen till hotfullt. - ”Fienden är lika slug som illvillig. Vi ska svara på detta billiga falskspel med alla medel tillgängliga för oss. Skicka ut samtliga stridsskepp vi har kvar! Vi måste möta fienden snabbt och skoningslöst.”

Neihmea hade ingen avsikt att vara trotsig eller ifrågasätta sin överordnade. Han hade den allra högsta respekt för generalen i vanliga fall och uppskattade att tjäna Ledzah och Lord Nehr tillsammans med honom. Men han fann det underligt och olikt Zaja att inte först kolla upp den reella bakgrunden bakom vem som verkligen hade sänt den där ljudfilen utan i stället välja att bara anta att det rörde sig om fientlig propaganda och lögn. Zaja hade högst troligt rätt i sina antaganden men det tillhörde protokollet och de korrekta rutinerna att verifiera först. Fel information kunde bli din värsta fiende, särskilt om man själv skapade förutsättningen. Något som Zaja i stundens hetta verkade glömma, så som att de inte längre hade fler stridsskepp att sända ut i strid.

- ”Vi har redan skickat alla skepp vi har, General,” påminde Neihmea försiktigt. För att undvika att situationen skulle bli än mer pinsam för dem båda vände han sig till deras stora operativbord som stod placerat centralt på kommandobryggan. Operativbordet hade en skärm på dess platta ovansida som täckte hela bordsytan. Där kunde de se hela striden i realtid från ovan och i olika vinklar, de kunde zooma både in och ut vid behov. Alla skepp, all terräng, t.o.m. individer på marken gick att se med tillräcklig upplösning och i olika former av ljus, inkluderat infrarött. De båda befälen återgick till det de höll på med innan ljudfilen hade skickats till dem. Ingen positiv förändring hade skett sedan de sist observerade den rådande situationen på skärmen. Det hade snarare bara blivit värre.

- ”Våra piloter strider modigt,” påpekade Neihmea och hänvisade till deras jaktskepp på skärmen som gick till anfall. Dessvärre visade skärmen vad som strax därefter hände med samtliga skepp som kom för nära cyborgen i rött.

- ”Men Jan Cogo, sir...” fortsatte Neihmea och tvekade ett ögonblick innan han avslutade.

- ”Han tar dem alla en efter en. Och han har redan på egen hand sänkt General Ibhaas kryssare.”

Neihmea zoomade ut en aning för att bättre visa hans överordnade den förödelse som denne ende cyborg på helt egen hand hade ställt till med. Den rörliga bilden på skärmen ljög inte. En av deras kryssare låg i brinnande ruiner på Great Kings yta.

Hade de tagit sig vatten över huvudet? Var fienden, trots deras numerära övertag, dem övermäktig? Var detta en strid de inte kunde vinna? Neihmea höjde blicken till Zaja. Och det fanns bara stor oro i hans ögon. Han ville inte tro att det var förgäves men det såg inte bra ut.

- "Cyborgerna, sir... han är oövervinnerlig!"

Zaja mötte Neihmeas oro med skepsis.

- "Ingen är oövervinnerlig!" sa han. - "Förutom vår store ledare Nehr!"

De båda männen började le. Om någon i Vintergatan kunde titulera sig som oövervinnerlig så var det Nehr, deras mäktige ledare! De hade sett det! Och de var hans trogna tjänare.

Zaja vände sig till bordet med skärmen igen. Han gestikulerade över bilderna som visade det kraschade vraket av kryssaren de hade förlorat.

- "Om vi alla inte vill sluta som General Ibhaa så får vi visa den förarglige cyborgspolingen vad vi går för. Det är vad Lord Nehr förväntar sig av oss. Cyborgerna ska sona för det här! Terror ska slås tillbaka med terror."

- "Ja, sir."

Zaja lutade sig över skärmen. Först såg det ut som om han bara studerade händelseförloppet närmare, men det var snarare frustration.

- "Något är fel!" konstaterade han till Neihmea och reste sig upp till full höjd igen och gestikulerade med hela handen på nytt över striden som utspelade sig i realtid på skärmen.

- "Med våra oerhört numerära trupper och skepp i omloppsbanan borde Ibhaas kryssare aldrig slagits ut alls, det borde ha funnits massor av undsättning."

- "Samtycker till fullo, sir," höll Neihmea med om.

- "Cyborgerna är starka men inte så starka," fortsatte Zaja och zoomade ut kartan för att få ett vidare perspektiv. - "De är, trots allt, bara tre män. Och just nu är de tre skingrade, och Cogo är den ende av de tre just nu som faktiskt strider! Så varför förlorar vi!?"

Så som striden utkämpades i nuläget var svaret i sig inget mysterium. Enskilda skepp eller mindre mängder av dem var ett mycket litet eller inget hot mot cyborgerna, särskilt inte mot Cogo. Men ordern hade gått ut till hela den Ledzahiska armadan. De hade tusentals och åter tusentals skepp till sitt förfogande, och piloter och soldater att sätta in. Ett eller tio eller tjugo eller hundra skepp kunde Cogo slå ut, men mer än tusen på samma gång? Bara deras gemensamma massa skulle räcka för att krossa t.o.m. honom. Så varför skedde det inte? Varför anföll de honom som ett duggregn när de borde anfalla som en orkan som varar i dagar!? Zaja lämnade bordet med skärmen för ett ögonblick och tog sig bort till kommandobryggans stora fönster intill. Flera kilometer bort men ändå fullt synligt syntes det Ledzahiska flaggskeppet omgärdat av åtskilliga mindre kryssare och oräkneliga ännu mindre skepp. Svävande skepp i den övre atmosfären så långt ögat kunde nå. Och inte ett enda av dem lydde Lord Nehrs order att gå till anfall!

- "Vad i helvete håller Topha på med!? Och Jaihlal!?" frågade Zaja retoriskt men brydde sig inte om vem som kunde höra honom. - "Hela vår flotta bara ligger där, gör ingenting. Varför är vi så få som tar oss an fienden?"

Som en av Nehrs trognaste generaler hade han omedelbart lytt sin herres befallning. Två kryssare till, däribland General Ibhaas skepp, hade gjort det samma. Men mot sådant formidabelt motstånd var dem bara ett nålstick, en jobbig irritation, kanske en aning farliga i bästa fall. Anfallets planerade succé hängde på att oerhört fler skepp, markfordon och manfolk sattes in. Detta skedde inte nu. Och Ibhaas kryssare låg nu i backen och Cogo fortsatte att meja ner alla Ledzaher i sin väg. Detta berodde inte på Cogos styrka och skicklighet. Detta hände för att de själva tillät det hända! Deras seger låg i deras enorma numerära övertag. Och de använde det inte!

- ”General! Kapten!”

En kvinnlig löjtnant tillkallade sina befälhavares uppmärksamhet från sin konsol på kommandobryggan.

- ”Amiral Jaihla kontaktar oss över den breda kanalen, sir!”

Kapten Neihmea rynkade tvivelsamt pannan. Jaihla hade ju kontaktat hela armadan för bara några minuter sedan och vad det meddelandet hade innehållit var den suspekta ljudfilen som hade fått dem alla att undra. Vad kunde amiralen vilja dem alla nu efter det, och så snart? Neihmea vände blicken till Zaja vars uppsyn var lika tvivelsam också.

- ”Igen?” kaptenen undrade.

- ”Ja, sir,” bekräftade den kvinnliga löjtnanten. - ”Det verkar som att amiralen kontaktar samtliga besättningar på samtliga skepp samtidigt, precis som sist.”

- ”General Zaja!”

En annan löjtnant, den här gången en man, skyndade in på bryggan. Löjtnanten tillhörde underrättelsetjänsten och arbetade direkt under Zaja. Hans höga utrop fick alla, inte bara Zaja, att titta åt hans håll. I hans högra hand höll löjtnanten på en skärmlatta. Han skyndade snabbt fram genom kommandobryggan till generalen. Han gjorde honnör inför sin överordnade.

- ”Ett inkommande, krypterat meddelande från Lord Nehr själv har precis anlänt, sir!” berättade löjtnanten och höll fram plattan. - ”Det är adresserat till er personligen.”

Zaja tvekade inte. Han vände sig till den kvinnliga löjtnanten.

- ”Ignorera amiralens meddelande,” beordrade han lugnt men bestämt. - ”Blockera det.”

Den kvinnliga löjtnanten ställde sig frågande för ett ögonblick. Meddelandet kom ju ifrån deras amiral. Ingen av dem, inte ens General Zaja, hade befogenhet att ignorera deras högsta befäl.

Men hon lydde och sa ingenting. Jaihlas meddelande blockerades och spelades aldrig upp den här gången.

- ”General, är det så klokt?”

Åter igen, Kapten Neihmea höll med sin general, ett meddelande från Lord Nehr hade alltid högsta prioritet över allt annat. Men han ville ändå påminna om protokoll. Vad än Amiral Jaihla ville meddela dem, det kunde bli konsekvenser om de vägrade att lyssna. Det kunde ju röra sig om viktig information gällande striden. Spelade ingen roll. Att vägra lyssna till sin överordnade var ordervägran.

Zaja vände nonchalant på huvudet och log överlägset åt sin kollega.

- ”Jaihla, om det där ens är Jaihla i det där meddelandet, har inga belöningar att erbjuda oss. Det har däremot Lord Nehr,” påminde han och tog emot skärmlattan från den manlige löjtnanten.

- ”Ett krypterat meddelande från vår store ledare själv? Intressant.”

Löjtnanten gjorde honnör på nytt, vände sig om och lämnade bryggan lika fort som han hade anlänt. Zaja tittade på skärmlattan i sina händer. Lord Nehr talade vanligtvis alltid till dem alla öppet över alla kanaler eller personligen. Sedan de första upproren hade startat för några år sedan, däremot, hade deras ledare börjat kommunicera till sina mest trogna och lojala via krypterade meddelanden för att säkerställa att inga förrädare fick veta de viktigaste hemligheterna eller orderna. Zaja förstod vikten av vad han höll i sina händer här och nu. Om Lord Nehr sände honom ett krypterat meddelande personligen betydde det att hela den militära ledningen inte var att lita på. De hade ingen kännedom om innehållet i det här meddelandet, de visste inte ens om att det existerade. Denna insikt var både skrämmande men också spännande. Det gav dem nya möjligheter. Den viktigaste möjligheten av dem alla var att visa Lord Nehr att hans tillit till honom inte var bortkastad.

- "Det verkar som Lord Tophas piedestal har sjunkit ytterligare," påpekade Zaja i det närmaste skadeglatt. - "Föga förvånande."

Han drog sig undan för ett ögonblick vid de stora fönstren för att ta reda på vad hans store ledare önskade av honom i sådan hemlighet. Zaja log förvåningsfullt, för han insåg också hur högt Nehr måste värdera hans insatser. Och honom personligen. Han såg många möjligheter framöver! Och de alla innebar en större och närmare position till deras storartade ledare!

Zaja slog in den hemliga och personliga koden för att kunna öppna det krypterade meddelandet. När meddelandet visade sig på skärmen var det i skrift. Nyfiket och förvåningsfullt läste han det, två gånger. När han var färdig log han brett och självbelåtet.

- "Utmärkt!" kommenterade han och återvände till Neihmea. Nästan som i ett segerrus viftade han med skärmlattan i luften.

- "Detta, Kapten, lovar jag er är ingen falsk lögn."

Zaja vände sig ut mot kommandobryggan och alla Ledzaher som var stationerade där. Han hade ett tillkännagivande att ge.

- "Lystring!"

Alla slutade med vad de gjorde, utom de som hade för viktiga uppgifter för att avbryta helt. Men alla riktade sin uppmärksamhet till generalen i sin gröna mantel. En del ställde sig t.o.m. upp i givakt, redo att lyssna till vad han hade att säga dem.

- "Mina kära Ledzaher. Landsmän."

Zaja pausade och tog sig tid att se sig om mot alla på hela kommandobryggan.

- "Jag vill att ni minns denna dag," fortsatte han med hög röst. - "För idag kommer för alltid att bli ihågkommen som en av de viktigaste stunderna i vårt folks historia. Och ni kommer alla att vara delaktiga."

Han gjorde en kort paus igen. Nu kom den viktiga biten.

- "Vi har precis delgivits ytterligare order från Lord Nehr själv! Först och främst; vår skoningslösa jakt på de tre cyborgterroristerna ska fortsätta med oförminskad styrka. När vi är klara ska det inte finnas något kvar av dem att begrava! Detta är en personlig, specifik begäran från Lord Nehr själv."

Hittills hade han inte berättat för besättningen vad de inte redan visste. Och Zaja visste redan att de skulle lyda pliktroget. Det var en annan av fördelarna med att arbeta tillsammans med

Neihmea, hans besättning var äkta nationalister. Eller i värsta fall bara lydiga Ledzaher. Just därför skulle de förstå resten av vad han hade att berätta också. Och lyda.

Demonstrativt höll han upp skärmplattan för alla att se och stödläste från den högt för alla att höra deras ledares nya, tillagda order.

- ”Utöver dessa tidigare redan givna order befaller nu Lord Nehr ytterligare, pga. det nya mycket prekära säkerhetsläget, att alla som vandrar på Great Kings yta som inte är Ledzaher anses från och med nu som förrädare och terrorister. De är ett direkt säkerhetshot mot Drottning Aurora och den Ledzahiska staten och ska därmed omedelbart elimineras! Ingen nåd ska visas någon!”

Kommandobryggan blev tyst som i graven, inte ens andetag hördes. Oavsett om varje individ helhjärtat stödde sina nya och mycket specifika order eller var chokade av bestörtning av vad de precis hade blivit beordrade att göra, de alla på kommandobryggan insåg vad det här betydde. De var vid en korsning och det var redan försent att vända om. Lord Nehrs meddelande till General Zaja hade beseglat deras öde. Om de inte utförde sin befallning till punkt och pricka skulle konsekvenserna bli fruktansvärda. Lord Nehr visade aldrig pardon för misslyckanden. Och om de misslyckades skulle de konsekvenserna också bli lika fruktansvärda. Om cyborgerna inte förgjordes skulle cyborgerna förgöra dem. Den här besättningen hade bara ett enda val. Att göra som de hade blivit tillsagda. Att vinna och vinna stort. Till varje pris.

Annars skulle de själva få betala det högsta priset.

- ”Att vi utför vår plikt till vårt yttersta kommer att bli ihågkommit av generationer,” påminde General Zaja med försiktig optimism. - ”Idag skapar vi historia. Det var allt. Länge leve Lord Nehr!”

Alla återvände till sina stationer och sitt arbete. En del med entusiasm. Andra kände inte samma glädje. Men alla lydde.

Zajas ögon strålade av entusiasm, hans leende var stort. Längre hade han väntat på en order precis som den här. Äntligen! Äntligen fick han visa vad han gick för. Detta var chansen att avancera. Och kunna påverka hela galaxens öde. Det hade anförtrots honom av den mäktigaste personen han kände. Det var en sådan stor ära att bli utvald för en sådan viktig uppgift. Ingen trevlig uppgift men likväl avgörande för alla. Om han spelade sina kort väl skulle han bli ihågkommen inte bara av framtida Ledzaher utan av alla folkslag i galaxen. Och de skulle minnas honom med tacksamhet. Några betydelselösa byxor på Great King var ett litet pris att betala för att bli en del av historiens gång.

- ”Kapten!”

- ”Ja, sir!”

- ”Vår store ledare, Lord Nehr, har äntligen gett oss klartecken att sätta i rörelse det vi länge har planerat för,” förklarade Zaja med knappt kontrollerad uppspelhet. - ”Lord Topha har bevisat vilket totalt misslyckande han är att leda den här operationen och vårt folk. Vi ska bevisa för Lord Nehr varför vi äntligen förtjänar en högre position vid hans sida.”

Zajas blick hårdnade, entusiasmen fanns dock kvar. Det var dags.

- ”Ge landsättningsskeppen klartecken. Beordra pansardivisionen att avancera mot målet och att förgöra allt i deras väg!”

Kapten Neihmea log lika brett, lika uppspelt. Ja, det var verkligen dags!

- ”Omedelbart, General!”

Inte ens Starcoppers pulserande motorljud kunde överrösta den allt mer eskalerande striden bakom honom. Det samma gällde det högt blippande ljudet från hans radar som visade en allt mer ökande aktivitet av lufrummet bakom honom. Djorgo slängde en snabb blick över axeln genom hans cockpits glas men vände snabbt uppmärksamheten framåt igen. En del av det kraftiga ljusskenet från eldstriden bländade hans ögon. Han kände redan dåligt samvete för att han inte stannade kvar hos Cogo och hjälpte honom mot de Ledzahiska jaktskeppen. Oddsen mot dem var löjligt överrepresenterade. Men eftersom striden fortlöpte betydde det att Cogo hade situationen under kontroll och gav Ledzaherna hårt motstånd. Underligt vore det annars. Under tiden hade de en plan, den enda vettiga strategin att följa i nuläget. Cogo var mer än kapabel att ta hand om sig själv, Great Kings civilbefolkning hade inte samma förutsättning. Dessutom, med tanke på den allt mer eskalerande striden som han lämnade bakom sig, lät det som om Cogo inte behövde hans hjälp. Inte just nu i alla fall. Med bara oväsendet i åtanke lät det som en typisk eldstridsdag för Jan Cogo i högform.

Trots det, och trots att Djorgo kände till sin unge väns imponerande stridsförmåga oerhört väl, hade han ändå en växande klump i halsen över hela situationen. Och allt som hade lett fram till det här fruktansvärda kaoset i första taget. Inte bara Cogo var utlämnad åt fienden. Prinsessan Aurora var det också, i händerna på den där förbannade Nehr! Djorgo visste inte, till skillnad ifrån Cogo, mer om Nehr än det han hade fått veta sedan hans inbjudan till bröllopet. Men det lilla han visste var tillräckligt för att frukta för Aurora. Djorgo var av naturen en mycket disciplinerad man, han var stolt över det. Inte mycket kunde rucka hans lugn. Men att inte omedelbart flyga efter Queen Cosmos och befria Prinsessan tärde på hans annars så disciplinerade sinne just nu. Men hans uppgift var först här på Great King. Att garantera säkerheten för befolkningen. Prinsessan hade bett dem att skydda hennes folk över allt annat. Hur kunde han inte lyda hennes order? Klumpen i halsen blev plötsligt tjockare och Djorgo tvingades svälja hårt. Nej, han var inte den som inte lydde en given order, speciellt från henne. Han var ingen svikare. Han var en man, en krigare och soldat. En man som gjorde sin plikt och som man blev tillsagd. Han var inte någon som förrådde sitt uppdrag. Eller hans vänner. Som Cogo hade gjort!

Irriterat slöt Djorgo ögonen för ett ögonblick och skakade på huvudet, som om det skulle skingra de negativa tankarna. Naturligtvis var det inte så enkelt att skingra känslorna. Hans högra hand värkte fortfarande svagt efter den rejäla smällen han hade gett Cogo tidigare. Att det fortfarande kändes i hans avancerade cyborghand berodde enbart på hur otroligt motståndskraftig Cogo i sin tur var mot yttre våld. Ändå, Djorgo hade lyckats med vad få före honom hade. Han hade slagit Jan Cogo till marken. T.o.m. fått honom att blöda!

Cogo hade försökt dölja det från honom men Djorgo hade sett blodet på den unge mannens läppar. För bara några timmar sedan hade själva tanken att ens attackera Cogo, än mindre klappa till honom med sådant ursinne, varit helt otänkbart för honom! Nu var Djorgo inte riktigt säker på vad han kände. Han var allt annat än van vid att inte ha kontroll. Han var arg och han var ledsen. Han kände sig förvirrad och besviken. Han var å ena sidan mycket ångerfull för att ha höjt handen mot sin yngre vän och kollega. Å andra sidan ångrade han det inte alls, utan snarare kände att Cogo förtjänade mer än vad han redan hade fått! Ja, han förtjänade det! Spolingen hade ingen rätt att göra vad han hade gjort! Inte mot henne! En gräns de inte fick korsa hade Cogo

bara klivit rätt över. Hur lättvindigt återstod att se. Han hade rört henne! Rört henne där ingen annan man före honom hade rört henne. Cogo hade kysst henne, och högst troligt inte bara hennes läppar!

Betydligt mer än bara hennes läppar..!

Nog nu! Fokusera!

Djorgo fortsatte att hålla ögonen slutna i djup besvikelse och han frustade till under den blå hjälmen. Den emotionella smärtan var så stark! Sveket gjorde så ont! Men till sist öppnade Djorgo ögonen igen med ny beslutsamhet i blicken. Smärtan var inte borta, inte alls. Men hans disciplin ville äntligen hjälpa honom. Han hade en uppgift här och nu. Dessa oskyldiga människor som levde på denna vackra värld räknade med hans hjälp. Han skulle aldrig förlåta sig själv om han inte gjorde sitt absolut yttersta för att skydda dem. Att ta itu med Cogo, ordentligt, kunde vänta. Och när allt damm hade lagt sig och Prinsessan var åter i säkerhet, då skulle Djorgo ta itu med Cogo! Verkligen ta itu med honom!

Om det så var det sista han gjorde!

Starcopper närmade sig ravinen igen därifrån allt hade urartat. Lyckligtvis skulle Djorgo inte in i själva ravinen igen utan till det underjordiska, temporära skyddsrum en bit utanför som Haka hade börjat gräva ut med Starbods hjälp. Nåja, skyddsrum var nog under omständigheterna att ta i, det var snarare en primitiv och snabbt utgrävd grotta som måste fungera som ett skyddsrum för minst tusen personer. Mycket jord var tvunget att grävas ut och avlägsnas och det på minimal tid. Haka hade börjat tidigt och Djorgo var nyfiken på hur långt hans vän hade kommit med arbetet. Med Haka kunde man aldrig vara säker, inte mycket gick fort med honom involverad. Därför fick Djorgo en ny och annorlunda klump i halsen när han inte kunde se varken Haka eller Starbod någonstans! Djorgo kunde långt framför sig se konturer av människor i närheten av vad som såg ut som en öppning i marken, vilket var där Haka tidigare hade påbörjat sitt arbete. Men av hans vän syntes inte ett spår. Var höll han hus!? Vad hade hänt Haka!?

- ”Haka!?”

Inget svar över komradion. Detta var ingenting som Djorgo önskade ovanpå den redan prekära situationen de hade att hantera. Instinktivt cirkulerade han över området för att få en bättre visuell bild av platsen. Det syntes inga tecken på eldstrid här; inga kratrar, ingen svedd mark, inga spillror, ingenting som brann. Hade fienden lyckats lura iväg Haka härifrån? Hans korpulente vän var annars inte den som övergav sin post i första taget. Haka kanske inte var varken den vassaste eller starkaste kniven i lådan men han var oerhört lojal och betydligt mer motståndskraftig än vad man kunde ana. Trots den växande oron, Djorgo ville inte dra några för hastiga slutsatser. Om Haka inte syntes till måste det finnas en anledning. Och det kunde finnas en mycket logisk förklaring. Han tryckte på en knapp för att ändra hans radars riktning från kaoset ovanför och runtomkring. Signalen riktades nu under jord, mot Hakas element. Klumpen i halsen lindrades en aning och sedan ännu mer i lättnad när en välbekant signal visades på radarskärmen. Det var Starbod, precis på väg upp mot markytan. Djorgo pustade ut i lättnad. Haka var okej och välbehållen! Och uppenbarligen fokuserad på hans arbete. Det kändes underbart att någonting, äntligen, verkade gå deras väg som planerat idag.

Starbod bröt upp genom markytan i samma stund som Djorgo landade med Starcopper bara tio meter ifrån.

- ”Haka!?”

Djorgo öppnade sin cockpit.

- ”Hur går det, Haka?”

Haka blev både glatt förvånad och lättad att se sin vän. Det var på tiden att någon behagade att dyka upp.

- ”Djorgo!” ropade Haka tillbaka och hoppade ograciöst ut ur Starbods cockpit. - ”Var i helsike har du hållit hus!? Och var är Cogo?”

Haka tittade sig omkring. Inte ett spår av Cogo någonstans. Varför var han inte förvånad? I samma stund hördes enorma smällar ifrån skyn inte långt ifrån dem.

- ”Åh... Strunt samma,” mumlade Haka för sig själv. Han hade redan fått svaret på sin fråga.

En stor Ledzahisk kryssare var satt i brand borta vid horisonten och föll, likt ett sjunkande skepp på havet, mot sin undergång. En liten del av den stora skogen framför dem, som låg mellan deras position vid ravinen och det stora fältet bortom, skymde slutligen deras vy av kryssaren. Men oljudet nådde dem fortfarande. Och inga trädkoppar kunde slutligen dölja det enorma eldklot som steg mot himlen när vad som var kvar av kryssaren exploderade mot marken. Alla vid den utgrävda grottan, även inkluderat Haka och Djorgo, duckade eller åtminstone vände bort blicken när explosionen fick marken att skaka kraftigt och när slutligen tryckvågen nådde hela vägen fram till dem som en stark vind. Gräset vek sig, likaså träden som inte var stora och tjocka nog. Damm och jord revs upp från marken. Avslitna löv virvlade runt i luften överallt. Många av människorna som bevittnade den katastrofala händelsen höll för öronen. Dånnet var öronbedövande. Flera bland befolkningen brast ut i gråt av chock och rädsla. T.o.m. Djorgo och Haka kände sig aningen tagna av situationen trots deras långa stridsvana. Den här striden hade bara börjat men var redan värre än de flesta de hade upplevt.

- ”Cogo släpper lös allt han har mot Ledzaherna för att vinna oss tid,” förklarade Djorgo.

I samma stund han uttalade orden kändes hans förklaring nästan som en dålig lögn. Och det gav honom nästan en mersmak i munnen efteråt. Vad han sa var sanningen. Deras defensiv hängde på att Cogo var offensiv så att så många som möjligt kunde sättas i åtminstone temporär säkerhet och skulle göra det lättare för dem att försvara dem. De hade inte startat denna strid. Och för att överleva måste de vara dem som avslutade striden. Men bara för att det var sanningen behövde det inte vara det samma som det rätta. Hur många Ledzaher hade befunnit sig ombord på den där kryssaren som hade försvunnit i ett inferno inte långt ifrån dem? Hur många till hade redan omkommit i sina jaktskepp och som skulle följa dem härnäst i sina jaktskepp ju längre striden pågick? Vad skulle återstå av Great Kings yta runt den stora pyramiden? Alla fält av gräs, skogarna, djurlivet, odlingarna, all bebyggelse; skulle alltihop sättas i brand? Djorgo hade gett Cogo uppmaningen att försöka skona fienden i den mån det var möjligt och vad han hade hunnit se så hade Cogo lytt honom. Men gjorde Cogo det fortfarande? Eller hade han inte längre möjlighet, eller lust, att visa nåd när han nu helt på egen hand var tvungen att möta hela det Ledzahiska flygvapnet? Den fallna kryssaren fick Djorgo att undra. Den här striden, till skillnad ifrån så många andra de hade genomlidit tidigare, kändes så otroligt fel av så många anledningar. Och Djorgo kände själv ett enormt ansvar för vad som nu skedde.

Ledzaherna anföll dem. De hade inget annat val än att försvara sig själva och de civila, de hade all rätt att försvara sig. Men redan sedan igår kväll hade Djorgo försökt förmå Ledzaherna att tänka om, att sluta lyda Nehrs brottsliga order. Han hade försökt övertyga dem om att de inte

behövde vara fiender. Han hade försökt nå dem både direkt och indirekt. Kryssarens fall till marken var bara ytterligare ett tragiskt bevis på hans fortsatta diplomatiska misslyckande. Så många döda Ledzaher redan. Ingen av dem hade behövt dö. Inte en enda. Hur många fler skulle tvingas dö innan vansinnet var över?

- ”Jag hoppas bara att det han gör är tillräckligt,” fortsatte Djorgo, mer för att försöka övertyga sig själv än någon annan om att allt hopp inte skulle vara ute än. Att det var klokt att släppa lös Cogos krafter. Men den förhoppning han hade kvar blev allt mindre. Disciplinen inom honom fick honom att fokusera på den tillförsikt som han fortfarande hade kvar om seger. Eller åtminstone överlevnad. Han vände blicken åter till Haka.

- ”Hur har det gått för dig?”

- ”Jag har grävt ut en grotta stor nog och tillräckligt djup och säker åt alla att ta skydd i,” förklarade Haka medan han pekade med handen mot sitt senaste verk, vilket härifrån bara såg ut som en stor grop i marken som fortsatte nedåt. - ”Det tog extra tid för jag var tvungen att se till att det inte sker några ras, därför var jag tvungen att åka ner igen.”

Djorgo nickade medan han gick lite närmare öppningen.

- ”Jag förstår,” sa han och kanske för första gången idag kunde han kosta på sig ett litet leende. Djorgo kunde inte göra någon bedömning av Hakas arbete härifrån. Men befolkningen var redan på god väg in i grottan och om de ville lita på Hakas arbete med sina liv så dög det gott åt honom. Haka var inte duktig på mycket men han var duktig vad det gällde elementet jord! Och den korpulente cyborgen hade aldrig varit dumdristig nog att låta någon, inkluderat kvinnor och barn, ta sig ner i grottan om han inte var säker på att den var stabil nog för dem alla. Faktum var, byborna fortsatte att ta sig ner i grottan, lugnt och metodiskt. Det fanns rädsla i deras ansikten men också tillförlit till att cyborgerna var här för att skydda dem. Och det skulle dem, med sina liv. Djorgo log nu brett åt sin vän.

- ”Bra jobbat, Haka!”

Haka kunde inte låta bli att rodna. Det var inte ofta Djorgo berömde honom, speciellt inte med så mycket ärlig stolthet i tonen. Och Haka var ganska stolt själv över hans senaste prestation. Med speciell hänsyn till hur snabbt han hade varit tvungen att gräva ut grottan, göra den säker från ras och också lätt för människor att ta sig ner. Men jord var något han bemästrade och förstod sig på. Det var smutsigt, oglamoröst, och alltid dolt under allas fötter. Men jord var hans grej. Och, ja, Haka var stolt över det! Ännu mer när Djorgo, av alla människor, berömde honom.

Trots komplimangen från hans klyftige vän så fanns det dock ett orosmoln kopplat till grottan som Haka var tvungen att påpeka.

- ”Problemet är att långt ifrån alla har ännu inte tagit skydd där inne,” förklarade han oroligt.

- ”Det är svårt att övertyga dem att gå ner.”

Det var förståeligt och t.o.m. ett problem som Djorgo hela tiden hade räknat med. Befolkningen på Great King hade ursprungligen kommit hit fint uppklädda för att fira deras drottningens bröllop men istället var de nu plötsligt under attack och alla dessa oskyldiga tvingades söka skydd i en precis utgrävd grotta under mark och var tvungna att lita på att tre cyborger från en annan värld skulle vara nog att skydda dem. Självklart skulle rädsla och osäkerhet få dem att tveka att kliva ner och trängas i en utgrävd grotta.

Så just därför var det mycket förvånande att det inte fanns så många människor kvar att evakuera ner under marken. Djorgo tittade sig omkring runt grottans öppning. Det var svårt att säga exakt

men han gjorde bedömningen att det kunde inte finnas mer än högst 300 individer kvar ovan jord, och majoriteten av dem stod redo att söka skydd efter de som redan hade tagit sig ner. Av strax över tusen människor totalt i kombination att grottan var fullt färdig för bara några minuter sedan, var det något som inte stämde. Matematiken i hans huvud gick inte ihop. Haka hade klokt nog gjort grottans öppning ganska stor och bred så många kunde ta sig ner samtidigt och snabbt, och dessutom ge ett bra inflöde av luft, och kön av rädda människor rörde sig framåt i ett bra tempo. Ju fler som tog sig ner desto färre tvekade nu att följa efter. Men det gick ändå inte så snabbt så det kunde förklara varför han inte kunde se fler kvar uppe på markytan. Det kunde inte vara möjligt att över 700 människor redan hade hunnit söka skydd under deras fötter. Det hade det inte funnits tid till, inte så här fort.

- ”Det verkar inte vara många kvar här uppe,” påpekade Djorgo och gjorde ingen ansträngning att dölja sin förvåning.

- ”Inte här vid grottans ingång, nej.”

En feminin röst drog oväntat till sig Djorgos uppmärksamhet, och Hakas. En kvinna steg fram ur folkmassan som fortfarande trängdes vid grott öppningen för att söka skydd under mark. Hon närmade sig de två cyborgerna med lugna men bestämda steg. Hon var lång, nästan lika lång som Djorgo, och precis som honom hade hon långt svart hår som hon hade flätat och som hängde nedför hennes rygg. Hon var smal men också med tilltalande former. Hennes hy var ljus och hennes ögon var bruna. Det var vänliga ögon, men också rädda. Inte för de två cyborgerna, tvärt om. I hennes blick syntes det enbart respekt och tacksamhet för deras närvaro och hjälp. Hennes mjuka röst hade avslöjat samma respekt. Både Djorgo och Haka kunde inte låta bli att stirra på henne när hon steg fram till dem. Det var inte bara hennes skönhet, hon förde sig med graciös värdighet. Hon var, som alla de andra kvinnorna i närheten, fint upklädd inför bröllopet som aldrig blev av. Hon bar en vit långklänning med lila detaljer och mönster, vilket fick hennes ljusa hy och svarta hår att framträda ännu mer, för att inte tala om hennes figur. Hon kunde inte vara äldre än högst 30 år, troligtvis var hon några år yngre än så enligt Djorgos gissning. Men vem hon än var så var hon en mogen kvinna.

En mycket vacker kvinna.

De båda cyborgerna svalde hårt, särskilt Djorgo, när kvinnan stannade precis framför honom. Han var tacksam för att han aldrig hade tagit av sig den blå hjälmen efter att han hade landat, annars hade hon sett hans troligtvis fåniga uppsyn just nu med gapande mun. Inte förrän hon stannade framför honom hade han insett hur fixerad han hade blivit av henne. Och han ville inte att hon skulle få veta hur han egentligen tittade på henne. Hon var lång nog att se honom i ögonen utan att han knappt behövde sänka blicken. För ett kort ögonblick hade precis allt annat försvunnit ifrån Djorgos tankar; all hans disciplin, hans plikt, hans uppgift, striden, alla människor runt omkring, inkluderat Haka precis intill honom. T.o.m. Prinsessan hade försvunnit ifrån hans tankar i denna korta stund. Vilket inte bara alarmerade Djorgo när han ryckte sig själv ur detta tillstånd och återvände till verkligheten. Det också förvånade honom att han så lättvindigt hade blivit så hänförd av denna främmande kvinnas närvaro. Ingen annan kvinna än Prinsessan Aurora hade någonsin fått honom att reagera och känna på detta sätt. En varm och närmast överväldigande känsla som han fortfarande kände, trots att hans tankar åter blev närvarande. Och vad Djorgo kände, även om han inte kunde förklara det för sig själv, var starkt. Och positivt.

Oron i kvinnans bruna ögon ökade. Det fanns något oerhört viktigt som cyborgerna måste bli medvetna om.

- ”Men många flydde tillbaka till sina hem i byn efter att ni hade hjälpt oss ut ur ravinen.”

Djorgo nickade.

- ”Jag såg en del av folket fly mot byn tidigare, ja,” erkände han. Däremot hade han missbedömt då hur mycket farligare och svårare det nu var att skydda dessa människor när de spred ut sig. Och han var inte den ende med den taktiska uppfattningen.

- ”Snälla ni, ni måste föra dem tillbaka hit,” bad kvinnan. Djärvt grep hon tag om Djorgos arm, ett mjukt men bestämt grepp.

- ”Utan ert beskydd är de totalt utlämnade,” fortsatte hon och hennes röst började nu avslöja hennes sanna rädsla. - ”De förstår inte att deras hus inte är någon säkerhet för dem, tvärt om.”

- ”Du har rätt,” instämde Djorgo. - ”Om byn skulle anfallas kommer inte någon av de byggnaderna ha någon chans”.

Av någon anledning höll hon fortfarande tag om hans arm. Djorgo protesterade inte eller drog sig undan. Han var fullt fokuserad på situationen nu och vad denna kvinna hade att berätta. Ändå kunde han inte sluta att hoppas på fantasin av att hon aldrig skulle släppa taget om honom.

- ”Har du någon uppfattning om hur många människor det rör sig om?” frågade han. Samtidigt undrade Djorgo om han ställde den frågan för att han verkligen behövde veta, eller för att bara ha en anledning till att få vara nära henne några fler ögonblick.

- ”Inte exakt,” svarade hon och skakade på huvudet. - ”Men säkert minst tvåhundra. Kan vara fler.”

Hennes siffra fick honom att sluta bli distraherad. Det här var illa. Riktigt illa! En slutsats som t.o.m. Haka insåg allvaret av.

- ”Minst tvåhundra!?” utbrast den korpulente cyborg. Initialt under hans utgrävning av det temporära skyddsrummet hade han i ögonvrån sett en del människor fly härifrån. Men han hade trott att det kanske rörde sig om ca tjugo människor, inte över tvåhundra! Det här skulle bli problematiskt.

- ”Satan!” svor han högt för sig själv. Haka skämdes, han kunde inte förneka det. Han kunde ofta ställa till det, men det här var betydligt allvarligare än vanligt. Det var hans jobb att skydda dessa människor och han hade inte ens registrerat hur många han hade missat. Om någonting hände dessa människor vad skulle Prinsessan säga? Han skulle aldrig kunna se henne i ögonen igen.

Djorgo, som kände sin vän ganska väl, la märke till att Haka verkade vilja lägga all skuld på sig själv. Men Haka kunde inte lastas för det här. Han hade varit helt ensam om att gräva ut skyddsrummet på så kort tid som möjligt, och verkade dessutom ha gjort ett beundransvärt jobb. Cyborg eller inte, ensam hade han aldrig kunnat hindra över tvåhundra mycket rädda individer från att fly och spridas även om han inte hade varit upptagen med grottan. Situationen var problematisk och farlig men det behövde inte bli värre. Tack vare den här kvinnans uppgifter så hade de nu kännedom om varthän dessa människor hade flytt. Haka behövde sluta oroa sig för saker han ändå inte hade kontroll över, och Djorgo var precis på väg att säga det när ett mullrande ljud avbröt dem allihop.

- ”Öh, va..? Vad är det för någonting?” undrade Haka och vände blicken mot sin kloke vän. Men Djorgo verkade lika frågande under den blå hjälmen som han själv.

Mullrandet var svagt, som om det kom långt ifrån. Och det ökade sakta i ljudstyrka, som om vad det än var kom närmare. Marken började långsamt vibrera allt mer. Rent instinktivt lade Djorgo en skyddande arm runt kvinnan. Hon protesterade inte. Mullrandet fortsatte och ökade sakta men säkert i styrka, likaså vibrationerna i marken. Men inget var starkt nog att få någon att tappa balansen.

Allt mer fundersam böjde Haka sig ner och kände med handen mot markytan. Mark, jord, allt underjordiskt var hans element. Han visste hur det reagerade och betedde sig. Och hur det kändes när man vidrörde det. Hans gröna handske hindrade inte hans känsliga sensorer i hans cyborghand att upptäcka det som han redan hade anat.

- "Det kan inte vara en jordbävning," konstaterade han snabbt och höjde blicken till Djorgo.

- "Vibrationerna känns fel. De kommer inte djupt underifrån. De verkar färdas precis på ytan."

Kvinnan i den vit-lila klänningen höll med honom, av andra erfarenheter.

- "Vi har inte jordbävningar på Great King," bekräftade hon. - "Inga vulkaner heller."

I normala fall var avsaknaden av geologisk aktivitet på en hel och levande planet i stort sett omöjlig, eller i alla fall högst otänkbar och oerhört sällsynt. Men Great King var också en planet som ingen annan. En planet som stod över fysikens lagar. Här skapades källan till galaxenergin. Allting var stabilt och harmoniskt här, som om hela planeten var mer likt definitionen av Himmelriket än bara en levande planet bland miljarder och åter miljarder andra bara i Vintergatan. Bådas konstaterande från sina två skilda expertisområden fick Djorgo att dra samma slutsats också. Även om det var en slutsats som högst troligt förvandlade deras redan svåra situation till svårare.

- "Jag fruktar att detta är detta något mycket värre," tillade han och vände sig mot sitt skepp.

- "Jag hoppas att jag har fel!"

Haka svalde hårt. Djorgo ville aldrig ha fel om någonting, och hade sällan fel. Och jordbävningar var mycket allvarliga saker. Och om detta inte var en jordbävning vad skulle kunna vara värre?

Djorgo hoppade snabbt in i Starcoppers cockpit och höjde periskopet. Trots att han fortfarande stod parkerad på marken kunde han genom sitt periskop se mycket av terrängen omkring, förutom bortom bergen vid ravinen och skogen längre bort. Men det allt mer ökande mullrande kom inte från de områdena. Sakta och metodiskt skannade han av terrängen i alla väderstreck. Mullrandet och vibrationerna i marken ökade, långsamt men stadigt. Djorgo kunde nu lätt känna det där han satt i Starcoppers cockpit. Vad det än var så fortsatte det och kom närmare deras position. Haka hade rätt, vibrationerna färdades via markytan, de kom inte djupt underifrån som en jordbävning eller något annat geologiskt. Men varifrån kom mullrandet? Och, framför allt, vad var det för något? Vad var orsaken? Djorgo hade sina onda aningar. Och snart nog var han tvungen att konstatera att han dessvärre hade rätt.

- "Helvetel!" utbrast han i frustration, och med en liten gnutta rädsla också.

- "Vad ser du, Djorgo?" frågade Haka nyfiket. Djorgo drog ett djupt andetag innan han svarade.

- "Ledzaherna landsätter markfordon."

Med några snabba justeringar zoomade Djorgo in med sitt periskop för att få en bättre uppfattning om vad han såg. Tre Ledzahiska landsättnings skepp, som alla hade flugit från en mindre kryssare i omloppsbana högt uppe i atmosfären, hade landat på en stor, bred kulle några kilometer ifrån byn och de pågående striderna. Genom att landa flera kilometer bort hade de lyckats smita in från annat håll utan att någon av de tre cyborgerna hade märkt det. Och från

dess tre landsättningsskepp avlastades i detta nu en stor mängd tyngre bestyckade markfordon. Faktum var att de var så gott som redan klara och verkade dessutom redan vara i rörelse. Det var dessa fordons motorer som orsakade mullrandet och vibrationerna i marken. Djorgo zoomade in ännu mer för att bättre se exakt vad det var för fordon Ledzaherna hade landsatt.

- ”Ser ut som stridsvagnar! Och fältartilleri!”

På sätt och vis var Djorgo inte särskilt förvånad över vad han bevittnade genom periskopet. Han hade själv hört Lord Nehr ge ordern om att Ledzaherna skulle anfalla med allt de hade, både luft- som markfordon. Men det var ändå något som inte stämde. En allt mer otäck känsla av obehag kröp längs Djorgos ryggrad. Det var svårt att få en uppfattning härifrån av just hur många fordon det rörde sig om men det var en hel konvoj som deras motståndare avsedde att använda. Och han erkände att Ledzaherna hade klokt nog, från deras perspektiv, valt att landsätta detta en bra bit bort, högst troligt för att smyga in dem. Men samtidigt ansåg Djorgo att det var en aning underligt att de hade valt att landsätta på just den platsen som var så långt bort ifrån striden. Det skulle ta Ledzahernas pansar lång tid att komma fram innan de ens kunde börja delta i striden. Samma taktik hade kunnat fungera på betydligt närmare avstånd. Antingen var Ledzaherna överdrivet försiktiga, vilket deras krigsföring hittills inte tydde på, eller så planerade de något som Djorgo ännu inte hade förutsett. Och det var den ovetskapen som gav honom den otäcka känslan.

Än så länge hade de fördelen av att Ledzaherna ännu inte visste om att deras landsättning hade blivit avslöjad, att deras smygteknik redan hade misslyckats. Men det fanns fortfarande för många frågetecken med den här valda strategin. Djorgo behövde mer information. Konvojen var nu fullt ut avlastad på marken, deras landsättningsskepp återvände till sitt moderskepp ovanför. Och konvojen avvaktade inte, den var redan i rörelse, därav det ökande mullrandet och vibrationerna. Vart var de på väg?

Med sitt periskop följde Djorgo konvojens avancering i det öppna landskapet. Han zoomade ut igen för att lättare se i vilken riktning de var på väg. Han flämtade högt till och hans ögon spärrades upp under hjälmen när han snart nog insåg vad Ledzaherna höll på med. Hans magkänsla hade inte haft fel.

- ”Herregud..!”

- ”Vad är det? Djorgo!?” undrade Haka alldeles intill Starcopper. Otåligt väntade han på att Djorgo skulle berätta mer. Det var inte ofta han hörde sådan förfäran i sin klipske väns röst. Den där förfäran dröjde sig kvar i Djorgos röst när han svarade sin vän.

- ”De är på väg rakt mot byn!”

- ”Va!? Vad säger du!?” utbrast Haka. Hade han hört sin vän rätt? Var Ledzahiska stridsvagnar och artilleri på väg mot den största bosättningen på Great King!? Ett helt och hållet civilt mål? Den mörkhåriga kvinnan som hade närmat sig de två cyborgerna tidigare var fortfarande kvar hos dem och hon hade hört allt också. Förfärad och i skräck höjde hon en hand och täckte munnen som om hon försökte dämpa ett frustrerat skrik i protest.

- ”Nej..!” var allt som slank ur henne men både Haka och Djorgo hörde henne. Hon vände sig i riktning mot byn. Det var hennes hem. Även om cyborgerna fullständigt förstod hennes rädsla var det inte det samma som vad hon kände.

Dock fanns det ändå hopp. Än så länge hade inte ett enda skott eller raket avfyrats från den landsatta konvojen, troligtvis för att Ledzaherna ville komma närmare målet. De var i nuläget för långt bort fortfarande för att kunna beskjuta och träffa något av värde. Det betydde att de kanske fortfarande hade tid att förhindra en katastrof. Tid som snabbt höll på att rinna ut.

Åter igen vände Djorgo sig till sitt periskop och genom sina instrument kunde han snabbt göra en kalkylerad beräkning mellan konvojen och utkanten av byn. Men det var bara en hastig beräkning.

- ”De är nog framme om högst tio minuter, förmodligen snabbare än så,” konstaterade han. Konvojen skulle kunna öka farten och därmed anlända snabbare. Eller så kunde de påbörja beskjutningen innan de kom fram, vilket var högst troligt, speciellt med tanke på att de hade med sig artilleri. De hade mycket ont om tid, och allt för få valmöjligheter.

- ”Vad i helvete håller de på med!?” röt Haka allt mer frustrerad och förvirrad. Detta senaste drag från Ledzaherna saknade både rim och reson i hans ögon. Ingen av de tre cyborgerna befann sig i närheten av byn, det fanns ingenting alls där som var något hot mot Ledzaherna. Där fanns bara byggnader och obebägnade, rädda människor som hade sökt skydd. Varför sätta in så mycket resurser mot ett sådant mål? Varför avancera dit alls?

- ”Varför anfaller de byn? Är det inte oss de vill åt?” frågade han och hoppades att hans klipske vän hade ett svar till honom, för själv kunde han inte begripa vad detta övervåld skulle gå ut på.

- ”Detta är inte Ledzahernas egna påhitt,” svarade Djorgo utan att sluta titta genom periskopet och följa konvojens framryckning. - ”Tidigare inne i ravinen hörde jag Nehr ge Lord Topha ordern att förinta oss till varje pris med allt de har. Det verkar nu som att den ordern är uppdaterad att inkludera Great Kings befolkning också. Om Topha är involverad i det eller inte har jag ingen aning om. Oavsett, Ledzaherna har ingen vinning varken militärt eller politiskt att attackera oskyldiga och försvarslösa civilister. De följer bara Nehrs order.”

- ”Men varför?”

- ”Ledzaherna vågar inte säga emot honom,” påminde Djorgo.

- ”Jag menar inte dem, jag menar Nehr!” röt Haka till och försökte kontrollera sin allt mer ökande vrede. - ”Varför har han gett en sådan order!? Fegisen är ju inte ens kvar på planeten! Vad kan han vinna på att ge sig på oskyldiga?”

- ”Allt, är jag rädd, Haka,” svarade Djorgo vemodigt och slet sig från periskopet för ett ögonblick. - ”Det kallas för emotionell krigsföring. Trots de fina orden är det ett av de värsta krigsbrott man kan begå. Ondskefulla galningar har i alla tider gett sig på de oskyldiga just för att de är oskyldiga och försvarslösa, man visar att man skyr inga medel för att vinna. Man bryter ner sin fiendes stridsvilja med rädsla och terror. Och Great King är inte hans folk, Nehr bryr sig inte om de offras. Han vet att vi kommer göra allt vad vi kan för att försvara civilbefolkningen här, enbart för att uppehålla oss från att jaga efter honom och Prinsessan.”

Haka knöt nävarna så hårt att de skakade. Ingenting kunde göra honom argare än att oskyldiga drabbades av något som de inte förtjänade. Han själv och hans två cyborgkamrater kunde stå emot sådana attacker, de var skapade för strid och för att tåla det mesta utan att själva ta stor skada. De var inte oövervinnerliga – nja, Cogo kanske var ett undantag – men de var inte långt ifrån omöjliga att övervinna. Men denna våldsamma orättvisa var på väg att drabba vanliga människor som inte kunde förlita sig på modifierade kroppar med enorm styrka. Och de hade inte ett enda vapen att skydda sig med heller. Och så många som kanske 200 av dem försökte söka skydd där denna konvoj av dödsmaskiner nu var rakt på väg. Ett enda skott, splitter från en

enda raket eller granat, eller bara tryckvågen och de riskerade att bli lemlästade eller dö. Och deras hem skulle jämnas med marken. Allt de höll kärt riskerade att förgöras för alltid. Och inte en enda av dem var ett hot mot Nehr eller skulle någonsin kunna bli det. Och nu hade det aset dessutom Prinsessan fången, hon var fast i hans klor.

- ”Den fega jäveln!” muttrade Haka i vrede och hans ögon smalnade. Den enda glädjen han kunde känna just nu var att de hade åtminstone förhindrat bröllopet mellan Prinsessan och den här ondskefulle mannen.

- ”Håller med dig, Haka,” tillade Djorgo ifrån cockpiten strax ovanför. - ”Detta är helt och hållet Nehrs lömska strategi. Han vill skingra oss och därmed göra oss mer sårbara.”

Haka fnös till. Om det var Nehrs strategi var han dömd att misslyckas!

- ”Jag blir i alla fall inte mer sårbar, det lovar jag!” svarade han och höll upp sin högra, knutna näve över guldstjärnan på hans bröstorg. - ”Jag blir snarare förbannad!”

- ”Det är du inte ensam om, min vän.”

Djorgo delade Hakas vrede. Och, för en gång skull, så drog hans annars inte alltid så smarte vän helt rätt slutsats. Haka hade inte varit närvarande när Nehr hade gett Tophas befallningen att anfalla dem med allt Ledzaherna förfogade över, men Djorgo mindes illviljan i den Ledzahiske enväldshärskarens mörka ögon och den oförsonliga tonen i hans röst när han hade gett ordern. Det hade t.o.m. funnits lite skadeglädje där, vilket kanske var värst av allt. Nu förstod Djorgo mer varför. Nehrs befallning visade sig vara ondare än vad de först hade förstått.

Var Tophas inkluderad även i detta? Eller hade han bara fått den första delen av Nehrs befallning, att förrinta de tre cyborgerna? Kände Tophas ens till det stundande anfallet mot byn? Om så, stöttade han Nehrs beslut? Eller var han helt ovetande om vad som höll på att ske nästan i lönnedom vid sidan av den verkliga striden, och i vilken omfattning?

Djorgo hade inga bevis alls, bara en stark magkänsla att det påbörjade anfallet mot byn var en order som Nehr kunde ha gett direkt till lojala generaler bakom Tophas rygg. Det var ingen omöjlig teori alls. Nehrs makt grundade sig i total rädsla och terror, men han behövde ändå lojala ledare inom militären för att effektivt kunna utöva sin makt. Det hade varit alldeles för riskabelt och praktiskt svårt att initiera en såpass komplex och storslagen plan som att ta över makten om galaxenergin utan någon lojal uppbackning från andra likasinnade.

Djorgo hade heller inte glömt det hemliga mötet igår mellan Tophas, Jaihla och Abreah i Ledzahernas hemliga bas på månen ovanför och deras samtal som han och Haka hade lyckats tjuvlyssna till. Bland annat hade de fått veta att det fanns absolut lojala styrkor till Nehr, men att de också blev färre i antal för varje dag som gick. Och om så var fallet kunde det betyda att Nehr inte vågade lita på Tophas fullt ut, trots att han höll honom i sitt grepp. Vad Djorgo hade lärt från alla världars historia var att alla despoter i alla tider som utövat urskillningslöst hot och våld mot sin befolkning, ju mer de drog åt greppet, desto fler skulle slutligen slinka sig ur det greppet och slå tillbaka. Onekligen befann sig Ledzaherna precis i denna ödesbestämda korsning i deras historia. Vilken väg skulle de ta? Skulle de fortsätta att lyda under Nehrs grepp eller skulle de bryta sig loss? Var de tillräckligt många för att agera mot Nehr? Var de tillräckligt modiga? Vad motståndet mot Nehr saknade var en förenande kraft och ledarskap. Detta ledarskap var Tophas som öppet måste byta sida och förena detta uppror, vilket hade varit Djorgos förhoppning hela tiden. Det var därför det var så viktigt att de måste skona Ledzaherna så långt som det var möjligt. För att vinna måste de ha Ledzaherna på deras sida, inte fortsätta som fiender som de för närvarande var. För varje dödsfall blev en positiv lösning allt svårare.

I slutändan hängde allt på Lord Topha. Han var bågaren som kunde rinna över åt vardera håll. Han var Nehrs marionett men hade fortfarande stor respekt hos sitt folk. Han hatade cyborger men var annars en man av heder fastklämd i Nehrs våld och hotelser. Topha var tvungen att acceptera mycket för att skydda sitt folk. Men skulle han även acceptera att tusen oskyldigas liv släcktes enbart för att uppehålla tre män?

Djorgos magkänsla sa honom, baserat på den korta stund han hade träffat och observerat Topha igår kväll i den hemliga basen, att Topha var en mycket stolt man med principer, och fruktade oerhört för sitt folk och därmed gav vika för vilka krav som helst bara för att trygga deras säkerhet. Men att det också kunde finnas en gräns för hur långt han kunde tolerera Nehrs ondska att gå. Topha var inte alls en ond person som Nehr, så mycket visste Djorgo med säkerhet. Och Topha verkade fortfarande lyssna på sina egna som försökte få honom att ta ställning mot Nehr, även om han lyssnade motvilligt. Men frågan var om det var tillräckligt? Hittills hade det inte varit det. Men om Djorgos inspelade ljudfil tidigare hade nått rätt personer och även sprits vidare kanske en förändring äntligen var möjlig?

Det fanns fortfarande alldeles för många variabler för att kunna dra några slutsatser än. För mycket var rena chansningar baserat på hur andra skulle kanske reagera och agera. Men Djorgo vågade ändå känna en svag, försiktig förhoppning. Nehrs fullständiga plan, hans slutmål, var fortfarande dold från honom. Han hade inte tillräckligt med fakta än för Kalkylatorn att beräkna någon tydlig utgång. Däremot var anledningen bakom anfallet mot Great King, både i luften och nu också på marken, uppenbar. Nehrs avsikt var att splittra dem, skrämma dem. Kanske inte bara cyborgerna men även delar av den Ledzahiska ledningen också. Kanske det var ett lojalitetstest? Vad det än grundade sig i så fanns det endast en enda vinning för Nehr att beordra Ledzahernas marktrupper att anfalla oskyldiga. Allt det här var en avledningsmanöver menad att hålla dem borta ifrån honom och Prinsessan Aurora. Och Great Kings oskyldiga civilbefolkning var offerlammet i ekvationen.

Denna ondskefulla plan skulle uppehålla dem ett tag, ja. Men Nehr skulle inte vinna något på det i längden. Ju mer av hans ondska han visade desto mer manade skulle de bli att stoppa honom. Att höra Hakas motiverade löfte fick Djorgo att le en aning under den blå hjälmen. Det var en tydlig påminnelse om hur starka de kunde vara tillsammans. Mycket starkare än vad fienden kanske förmådde att förstå?

- ”Snälla ni!”

Kvinnan vände sig till de båda cyborgerna på nytt. Den här gången med mycket tydligare desperation i hennes ögon och röst.

- ”Min familj flydde tillbaka till byn! Ni måste rädda dem!”

Djorgos blick låstes med hennes. Trots att han satt kvar i sin cockpit och med hjälmen på hade han inga problem att se henne rätt i ögonen. Hennes vädjan gick honom inte förbi, tvärt om. Allt som han trodde på och stod för, den huvudsakliga anledningen till varför han hade blivit både soldat och cyborg gjorde sig påmint. Han tvekade inte för ett ögonblick när han svarade henne.

- ”Och det ska vi! Det lovar jag.”

Det spelade ingen roll att han i nuläget inte hade en tydlig plan. Tillsammans skulle de finna ett sätt. Detta var inget givet löfte som han inte skulle kunna hålla, det scenariot fick inte finnas på kartan. Detta var exakt varför han var en cyborg. För att ta de svåra besluten och de tuffaste

striderna. För Prinsessans skull. För Great Kings skull. För den här kvinnan och hennes familjs skull. Misslyckande var inget alternativ.
Inte för Sir Djorgo.

Snabbt och elegant hoppade Djorgo ut ur Starcopper för ett ögonblick. De hade ont om tid men han visste att han måste tala med Haka öga mot öga.

- "Haka, stanna här och beskydda grottan och alla här så gott du kan," instruerade han sin vän och pekade bort mot den utgrävda grottan. - "Skydda den där öppningen med ditt liv!"
- "Absolut!"

Haka gillade inte alltid när hans två vänner gav honom order men den här gången var det inget att snacka om. Och han absolut litade till Djorgos taktiska förmågor. Men om han själv skulle stanna kvar här, vart tänkte Djorgo ta vägen?

- "Vad ska du göra?"
- "Jag ger mig av mot byn och försöker föra så många av folket som möjligt tillbaka hit där vi lättare kan beskydda dem alla," förklarade Djorgo. Haka nickade.
- "Låter bra."
- "När alla är i säkerhet här stannar jag här hos dig och håller försvarslinjen."

Djorgo steg lite närmare hans kortvuxne vän. Han uppskattade mycket att Haka inte alls protesterade mot hans plan. Men samtidigt kunde han inte vara mer tydlig med just hur allvarlig deras situation var, och han var tvungen att se till att Haka verkligen förstod det innan han gav sig av mot byn.

- "Men tills jag återvänder måste du hålla försvaret själv."

Allvaret i hans långa väns röst gick inte Haka förbi. Han kanske inte alltid var så klartänkt men han var inte dum nog att inte fatta vad som hände här och hur allvarligare det kunde bli om de inte gjorde sitt jobb. Och Haka hade ingen avsikt att svika någon, oavsett hur farligt eller svårt det skulle bli.

- "Du kan lita på mig, Djorgo."

Haka lade sin högra hand mot Djorgos axel. Djorgo svarade med exakt samma gest tillbaka.

- "Det vet jag att jag kan," svarade han. Många gånger hade han tvivlat på Hakas förmåga att göra vad som krävdes men idag hade han bara full tilltro till sin vän. Haka hade stridit väl idag. Visst, det hade, som vanligt, förekommit några klassiska, klumpiga incidenter tidigare vid den hemliga basen, men Djorgo var ändå ovanligt imponerad av Hakas prestation sedan i morse. Ja, sedan igår för att vara exakt. Haka hade ett fokus som Djorgo inte var van vid att se hos honom, och det gav honom mycket hopp. Och tilltro. Det kändes skönt, i denna farliga stund, att kunna lita på någon. Speciellt när hans tilltro till en annan vän hade äventyrats så markant.

Över deras huvuden susade plötsligt fler Ledzahiska jaktskepp förbi i full fart. Somliga i formation, andra helt utan att följa något strategiskt flygmönster. Det enda de hade gemensamt var att de alla var på väg mot samma håll. Instinktivt duckade de båda cyborgerna en liten aning, och desto mer det samma gjorde de kvarvarande civilisterna uppe vid markytan. Att ducka var egentligen totalt meningslöst, vilken fiende som helst skulle med lätthet se dem och cyborgernas två skepp ståendes på marken. Men skeppen passerade förbi en bra bit ovanför trädtopparna utan att visa dem minsta intresse. Fler följde efter, mängder av små stridsskepp, och de alla skyndade mot epicentrum av striden som fortfarande pågick längre bort. Även om det var en aning

motvilligt nickade Djorgo instämmande över situationens senaste utveckling. De blev ignorerade av en anledning.

- ”Cogos avledningsmanöver verkar hålla mycket av Ledzahernas flygvapen upptaget i alla fall, precis som vi hade hoppats. De verkar strunta i oss här, eller så ser de oss inte,” konstaterade han. Cogos våghalshet fortsatte att vinna dem tid, och just nu behövde de all tid de kunde få. Om stridsvagnarna och artilleriet som var på väg mot byn inte hade flygunderstöd, just för att Cogo tvingade dem till sig, var det en stor lättnad i den annars ändå svåra uppgiften. Alla lättnader var välkomna just nu.

Dessutom var detta bevis nog för att Cogo fortfarande inte bara var vid liv men fortsatte att bjuda Ledzaherna starkt motstånd. Även om Djorgo fortfarande var mycket arg och besviken på sin unge vän var detta konstaterande den största lättnaden av alla just nu.

Djorgo vände sig snabbt till Haka på nytt.

- ”Försök att ligga lågt så mycket du kan, Haka. Dra ingen onödig uppmärksamhet till dig och framför allt till den här grottan om du kan undvika det. Försva dig och grottan om du måste till varje pris. Men annars, gå inte till motattack förrän jag är tillbaka. Okej?”

- ”Jag fattar,” svarade Haka och nickade. Uppgiften kanske var svår i sig men inte svår att begripa.

- ”Ligg lågt, annars slå till hårt om de ser mig.”

Djorgo log när han hörde Hakas snabba summering av taktiken. Så länge Haka begrep vad han skulle göra var enkelhet alltid det bästa.

- ”Bra!” konstaterade han och gav sin vän en lätt klapp på axeln innan han vände på klacken och skyndade tillbaka till Starcopper.

- ”Skynda dig tillbaka bara!” uppmanade Haka. Han ville inte tvingas stanna kvar här och göra allt jobb. Eller helt ensam behöva ansvara för nästan tusen människors liv. Blotta tanken skrämde honom från vettet.

- ”Vänta!”

Precis när Djorgo kom fram till Starcopper grep den unga kvinnan tag om hans arm åter igen. Den här gången med ännu större angelägenhet än tidigare. Hennes grepp var så starkt att Djorgo hade varit tvungen att slita sig loss från henne om han hade valt att göra så. Men, trots tidspressen, stannade han upp och vände sig mot henne.

- ”Låt mig följa med dig,” bad hon. Omedelbart skakade Djorgo på huvudet.

- ”Jag är ledsen men det är alldeles för farligt,” insisterade han utan att ljuga.

- ”Jag vet.”

Hans nekande hade inte skapat någon ilska i hennes bruna ögon. Snarare en växande envishet. Och mod. Hade Djorgo inte funnit henne vacker innan så gjorde han det utan tvekan nu.

- ”Men hur ska du kunna övertyga folk att skynda tillbaka hit samtidigt som du ska beskydda dem?”

Hennes logik och intelligens gick inte att förneka. Hon hade, utan tvekan, rätt i vad hon sa. Och Djorgo började mer och mer inse att det spelade ingen roll vad han sa, den här kvinnan skulle aldrig acceptera ett nej i denna fråga. Och inte underligt, hennes familj befann sig i fara och hon ville rädda dem. Men samtidigt, hans uppgift var att föra samtliga civilister till säkerhet, inte mot faran. Blotta tanken att se den här kvinnan, oavsett hur modig hon än var, i någon form av fara skrämde honom mer än vad han ville erkänna. Eller kunde förklara.

- ”Jag vet inte om jag kan garantera din säkerhet,” erkände Djorgo motvilligt men ärligt. Så fort han yttrade orden skämdes han. Det var sanningen men samtidigt kände han en överväldigande plikt att beskydda den här kvinnan oavsett vad de skulle möta där borta. En plikt känsla som var lika stark som den han kände för Prinsessan. Att inte kunna lova en annans säkerhet såg han som ett misslyckande.

- ”Faran är inte mycket mindre om jag stannar här,” svarade hon orädd och log svagt. Hon höll fortfarande tag om hans arm, inte lika krävande som förut men ändå bestämt.

- ”Men vid er sida kan jag göra mer nytta.”

Djorgo vände motvilligt bort blicken från hennes. Han behövde tänka, tänka obehindrat utan distraktion. Men det var omöjligt när hon stod så nära. Vad skulle han göra? Att utsätta henne för sådan fara gick emot allt han stod för och han ville inte ens föreställa sig tanken av att se henne skadad eller värre. Men samtidigt, hur skulle han kunna neka henne? Och hon hade verkligen inte fel i vad hon sa. Hon kunde faktiskt kanske hjälpa honom. Hon var lika djärv och intelligent som hon var vacker.

Och hon lät honom inte fundera länge.

- ”Snälla, Sir Djorgo!” bad hon på nytt. - ”Låt mig hjälpa till. De är mitt folk. De kommer att lättare lyssna till mig än till er.”

Med en djup suck gav Djorgo med sig och nickade.

- ”Låt gå.”

Det mest varma, lyckliga leende mötte honom när hon insåg att han faktiskt tänkte låta henne följa med honom. Hur kunde någon så vacker och intelligent vara så omedveten om hur lätt hon kunde få män att göra precis vad hon ville?

Som den sanne gentlemannen Djorgo var erbjöd han henne hjälp ombord på Starcopper. Den mörkhåriga kvinnan tog tacksamt emot hjälpen och tog hans händer i sina, hennes långklänning hindrade henne ifrån att klättra smidigt på egen hand.

- ”Jag beundrar ditt mod, unga dam,” påpekade Djorgo ärligt medan han hjälpte henne upp på Starcoppers vinge precis intill cockpit. - ”Vad heter du?”

- ”Sedna.”

Deras ögon möttes på nytt i samma stund hon gav honom sitt namn. Djorgo kunde inte förklara det men det kändes som om tiden stannade. Och att ingenting av Universums säregenheter spelade någon roll där och då. Endast djupet i hennes mörka ögon.

- ”Sedna?” upprepade han nyfiket och allt mer engagerat. - ”Som i Inuiternas havsgudinna på Jorden?”

Hur den frågan av alla tänkbara frågor hade hoppat fram i hans tankar visste han inte. En sådan underlig fråga att ställa! Djorgo kände hur han rodnade. Vilken tur att han fortfarande bar sin hjälm!

Sedna log svagt tillbaka, inte förnärligt men kanske aningen generat från den annorlunda men spännande uppmärksamheten som cyborgen visade henne.

- ”Ingen aning. Men det låter spännande!” svarade hon. - ”Jag älskar havet.”

Djorgos hjärta slog hårt i bröstet medan han först klev in i cockpit och därefter hjälpte Sedna ombord också. Vem var denna otroliga kvinna!? Vacker, modig, smart och hon älskar havet! Även om situationen var både prekär och absurd runt omkring dem tackade han alla gudar i

Universum för att han hade fått träffa någon som Sedna, även om så bara för ett ögonblick. Djorgo trodde inte på slumpen. Däremot var han övertygad om att högre makter i slutändan styrde allas liv. Prinsessan Aurora hade förvissat honom om det ännu mer än vad han redan hade varit, som det direkta mediet till galaxenergin var hon ett levande bevis på att något större än dem fanns där ute. Hans starka, djupa känslor för Aurora var obevekliga och orubbade. Men Sedna hade otvivelaktigt berört honom. Djorgo kunde inte förneka det, han ville inte förneka det heller. Att hon hade stigit fram till honom och Haka och tagit kontakt var ingen tillfällighet. Och det var ingen tillfällighet att han hade funnits här hos henne när hon behövde hjälp. Vissa saker var bara menade att hända.

Starcoppers cockpit hade bara säte för en person men det fanns tillräckligt med benutrymme för dem båda, speciellt med tanke på periskopet precis bakom cockpit och det faktum att man alltid var tvungen att skjuta tillbaka sätet för att använda det. Sedna var tvungen att sitta i hans knä men så länge hon inte hade något emot det så var det inget problem. Hon tvekade inte ens när de båda satte sig ner i sätet. Hon lutade sig tryggt mot hans bröstorg. Djorgo kunde känna att hon var spänd men det hade inte med honom att göra. Hans närhet verkade snarare ha en lugnande effekt på henne.

Djorgo svalde hårt och sträckte sig fram för att starta Starcoppers motorer.

- ”När det här är över, Sedna, ska jag gärna berätta allt om det för dig,” lovade han. Åter igen visste han inte varför han sa dessa saker, lovade sådana löften. Under andra omständigheter kanske det inte ens var anständigt att de båda satt tillsammans i ett sådant trångt utrymme på detta sätt. De var ju främlingar, hade precis just träffats. Men Sedna visade inget motstånd eller obehag över hans närhet. Tvärt om. Hon tittade över axeln och det där varma leendet mötte Djorgo igen.

- ”Det vore trevligt,” höll hon med om. Hennes ansikte blev i samma stund allvarligare igen.

- ”Men vi måste skynda oss,” påminde hon. Det fanns stress i hennes annars kontrollerade tonläge. Och det gick inte Djorgo förbi.

- ”Det ska vi,” lovade han.

Utanför, strax intill Starcopper, vinkade Haka till sin vän, själv redo att borda sitt eget skepp på nytt.

- ”Lycka till, Djorgo!” ropade han. - ”Var försiktig!”

Djorgo vinkade lyckönskande tillbaka till sin vän ifrån sin cockpit.

- ”Du också, Haka! Jag kommer tillbaka så fort jag kan. Jag lovar.”

Glashöljet till Starcoppers hytt fälldes fram och låstes. Genast därefter lyfte det lilla blå stridsskeppet med de båda ombord. Djorgo satte genast kurs mot byn. Haka fortsatte att vinka efter dem tills han inte kunde se skeppet längre.

Hans mål var i sikte.

Hans mål var i faktum så enormt att även om han hade blundat och tryckt på avtryckaren därifrån han befann sig just nu så hade han träffat. Men han hade knappast träffat något viktigt. Nej, Cogo behövde komma närmare Ledzahernas befällsskepp. Mycket närmare. Bryggan var ett alldeles utmärkt ställe att börja, för snabbast resultat. Fördelen med sådana här enorma skepp var att man

kunde uppfatta detaljer redan på långt avstånd, t.o.m. med blotta ögat. Att lista ut var bryggan var belägen hade inte tagit honom någon lång stund. Den stack ut som en råtta i en råttfälla, med undantaget att den här råttan ännu inte visste att fällan var på väg att slå igen. Han hade ingen annan avsikt än att hela skeppfianskapet skulle ner, precis som den tidigare kryssaren som han hade sänkt tillsammans med en av sina kloner. Men det här var ett avsevärt större mål, det skulle krävas betydligt mer eldkraft och tid att sänka det. Men ner skulle det, på ett eller annat sätt.

Cogo ville verkligen inte döda någon, han hade redan orsakat nog med skada den här förmiddagen, t.o.m. för att mätta hans glupande aptit för action. Men Ledzaherna fortsatte att attackera honom, fortsatte med att envisas vara i vägen. Och Cogos tålmod började nu tryta, oavsett vad Djorgo hade bett honom att göra. Om de bara slutade skjuta och jaga honom, om de bara lät honom och hans två kamrater få komma förbi deras blockad så de kunde jaga ikapp Queen Cosmos, så skulle det här våldsamma tramset upphöra från hans sida omedelbart. Men än så länge verkade Ledzaherna inte fatta vinken. Gud, de var verkligen så hjärntvättade av Nehr, eller så rädda för honom att de hellre mötte Cogo i strid. Ett uselt val från deras sida enligt Cogos mening. Okej, om det var det som krävdes för att få de sturvuxna varelserna att vakna upp ur deras traumatiska slummer och börja göra det rätta så hade han väl inget annat val än att skrämma dem betydligt mer än vad Nehr hade gjort. Att förgöra deras befälskepp, med fegisen Lord Topha ombord, skulle kunna vara svaret.

Det var i alla fall vad Cogo försökte intala sig själv medan han skickligt navigerade sig förbi det ena Ledzahiska jaktskeppet efter det andra. Ledzaherna hade inte bara lokaliserat honom vid det här laget, de insåg mer och mer vart han var på väg och vad hans avsikt var. Och de började göra allt för att stoppa honom. Jaktskeppen svärmade runt honom, men mestadels bakom honom. Starcrows kraftfulla motorer var helt enkelt för snabba jämfört med deras. Det var inte svårt att flyga ifrån dem om han var tvungen. Hans duglighet som pilot testades för att undvika beskjutningen med både laser och raketer, men det var en utmaning Cogo välkomnade. Det var nästan roligt att göra alla tänkbara manövrar inom en atmosfär, g-krafterna var ingen utmaning för hans cyborgsinnen. Det var just för att kunna utföra och tåla sådana här manövrar som Dodge hade gjort honom till den cyborg han var. Och alla hans sinnen fungerade ypperligt, som de skulle göra. Ja, under omständigheterna, det här var roligt!

Hade han ens mött så många motståndare samtidigt sedan Rymdapacherna? Cogo kunde inte tvinga tillbaka det lilla leendet vid minnet. Ledzaherna var betydligt svårare och farligare motståndare fick han erkänna, och ännu fler i antal, men det eldade bara på Cogos ego. Han hade aldrig varit i såpass bra form som han var nu, och han hade redan varit på topp redan innan han och Aurora hade träffats på Månen. Och, om det så var det allra sista som han någonsin gjorde i detta liv, han skulle träffa Aurora igen! Ingen och ingenting skulle hindra honom från att träffa henne igen! Han skulle finna henne, rädda henne och föra henne i trygghet tillbaka hit. Och Nehr, det förbannade svinet, skulle få ångra bittert vad han hade gjort mot henne! Och ingenting, inte ens de manipulerade Ledzaherna, skulle få stå i hans väg för att rädda henne! Deras befälskepp, med majoriteten av deras militära ledning högst sannolikt ombord, skulle tillintetgöras!

Aurora.

Cogo försökte att tvinga sig själv till att inte tänka för mycket på vad Nehr kunde utsätta henne för i just denna stund. Ingenting som Ledzaherna avfyrade mot honom skrämde honom. Men Aurora, i den där galningens våld, var en tanke som allt mer distraherade honom. Flera gånger hade Cogo varit nära att begå misstag bakom spakarna på Starcrow när de värsta farhågor nådde honom när han tog sig tid att tänka för mycket. Men det var så här Nehr ville att han skulle känna, skrämma honom till att begå misstag, uppehålla och avleda honom. Spelade ingen roll. Nehr skulle inte vinna. Nehr hade aldrig lyckats vinna över honom tidigare, det skulle inte bli någon förändring nu heller. Därför sköt Cogo tankarna om Aurora åt sidan, men inte helt och hållet. Han ville inte föreställa sig exakt vad Nehr gjorde med henne, men att påminnas om att hon var hans fånge sporrade honom. Cogo var arg och just nu ville han förbli arg. Hans vrede gav honom alltid det där lilla extra övertaget i strid. Men Ledzaherna skulle inte få suga ur honom all stridslust idag. Det bästa han bemästrade ville han spara till Nehr personligen! Och Cogo kunde inte förneka att han längtade efter stunden när han skulle få stå öga mot öga med Nehr igen! Det skulle ske snart. Och det skulle inte bli samma dödläge som tidigare inne i ravinen. Rättvisa skulle skipas när den stunden äntligen kom. Cogo skulle inte tveka. Och han skulle inte visa någon nåd.

Plötsligt knastrade det till i komradion.

- ”Cogo! Cogo, hör du mig!?”

- ”Djorgo?”

Av alla idiotiska tillfällen för honom att anropa! Cogo var precis på väg att göra sista inflygningen mot bryggan på befälsskeppet. Den allt mer tunga beskjutningen och Ledzahiska jakt skepp som snurrade runt honom som bålgetingar var distraherande nog. Cogo hade förväntat sig att Djorgo skulle höra av sig förr eller senare men det här var bara urusel timing.

- ”Jag är lite upptagen just nu,” svarade han muttrande medan han allt mer koncentrerat kramade styrreglagen till Starcrow.

- ”Jag också!” var det minst lika mycket irriterade svaret. En irritation som Cogo inte kunde undgå att höra i Djorgos röst. Hans vän lät spänd, uppriven. Och en aning andfådd. Varför? Djorgo skulle ju vara hos Haka och skydda befolkningen, långt ifrån striden. Och det lät inte som om hans vän hade anropat honom för att höra hur han mådde. Vad var det som pågick?

Djorgo sprang allt vad han förmådde.

Han hade sett en öppning, en paus i Ledzahernas beskjutning. Kanske var de tvungna att ladda om. Orsaken spelade ingen roll. Nu hade han chansen. Utan att tveka hade han tagit den, ledd av både instinkt, träning och erfarenhet. Han sprang fort med snabba, kvicka steg, rakryggat. Marken var platt, underlaget var stenplattor och trampad sand, lätt att ta sig fram på, inga hinder på vägen. Hans cyborgkropp gav honom styrka och han for fram snabbare än en Olympisk sprinter, ändå flåsade Djorgo högt och svetten rann nedför hans panna under den blå hjälmen. Rymdspjutet vilade stadigt och redo i hans bägge händer, hans finger vilade på avtryckaren. Hur i helsike kunde han ha missbedömt situationen så stort!?

Svagt kunde han höra det omisskänneliga, pulserande motorljudet från Starcopper ovanifrån. Hans skepp cirkulerade ovanför byn med omnejd, satt på autopilot, med hjälp av radarn programmerad att undvika all form av beskjutning så långt det var möjligt. Systemet var tillförlitligt men det fanns aldrig garantier. Att överge hans skepp så här var strategiskt farligt, om Starcopper gick förlorad var han verkligen i knipa. Men situationen hade krävt av honom att

fatta detta beslut. Djorgo behövde en distraktion, en distraktion han hade hoppats på att få ifrån Cogo men det verkade som om hans väns ansträngningar inte längre var tillräckliga. Inte nu längre när Ledzaherna anföll på flera flanker.

Nåväl, Starcopper var både snabb och framför allt uthållig, oerhört mycket skulle krävas för att förgöra eller ens skada henne. Och beskjutningen bestod av granater och raketer från Ledzahernas pansarfordon och artilleri.

Så hade det varit, i alla fall, fram tills jaktskeppen hade anlänt. Det var denna oväntade förändring i fiendens strategi som hade tvingat Djorgo att tänka om och att improvisera. Ja, han utsatte Starcopper för stor fara nu när han själv inte satt bakom spakarna. Artilleri och stridsvagnar kunde aldrig träffa Starcopper när hon var luftburen men stridsskepp hade alla möjligheter att lyckas. Men situationen krävde att han övergav luftherraväldet och tog kommandot på marken i stället. Han var tvungen att sluta vara offensiv och övergå till att bli defensiv. Det var aldrig en taktik Djorgo tyckte om, ingen krigare gjorde det. Men som militär förstod han väl fördelarna med att vara defensiv och varför man i vissa lägen, precis som den han befann sig i nu, var nödvändiga. Om han hade tur skulle Starcopper lura fienden att tro att han fortfarande var ombord. Än så länge verkade de inte inse att han hade tagit sig ner på marken. Men att förlita sig på tur i strid var alltid dumdristigt. En dumdristighet som mer tillhörde hans unge, hänsynslöse vän. Han förstod naturligtvis att Cogo måste, onekligen, ha händerna fulla i nuläget om han fortfarande gav sig på den Ledzahiska flottan helt ensam, men Djorgo hade inte uppskattat sin väns muttrande, avvisande attityd när han hade anropat honom. Hade han sluppit hade han inte anropat Cogo alls. Djorgo ville inte tänka på det. Men tanken, vetskapen, om Cogo och Prinsessan..! Tillsammans!

I hennes säng!

Djorgo sänkte inte farten innan han nådde sin destination, vilket var inget mer än ett hus byggt i sten. I full fart sprang han medvetet in i väggen, höger axel först för att ta emot träffen bättre. Därefter stannade han abrupt när han pressade ryggen mot väggen. Han hade knappt känt kollisionen, hans blå rustning och cyborgimplantat skyddade honom väl. Men även om han hade skadat sig från kollisionen med väggen hade han ändå agerat likadant. Att fienden inte hade hunnit se honom var betydligt viktigare än en värkande axel. Han måste förbli osedd. Dessutom, all möjlig självförvållad smärta, i kombination med spänningen och adrenalinnet, kanske kunde hjälpa honom att fokusera på allvaret i nuet och mindre på det svek som hans vän hade orsakat honom. Samme vän som han nu kände sig tvingad till att kontakta.

Djorgo fortsatte att pressa sig mot väggen. Han var väl medveten om att hans blå rustning var allt annat än ett bra kamouflage mot den gråvita stenväggen i den starka eftermiddagssolen. Han skulle omedelbart bli upptäckt om någon såg honom här. Han måste snabbt vidare. Men först måste han veta att kusten var klar. Djorgo tittade tillbaka därifrån han hade kommit, vilket var en bit längre ner på gatan, mitt emot. Han spejade ännu längre bakåt, sedan i motsatt riktning dit han ämnade ta sig. Han kunde inte se fienden. Men han hörde pansarfordonen tydligt komma närmare därifrån han hade kommit, marken mullrade under hans fötter. Han vände uppmärksamheten bakåt på nytt i riktning mot därifrån han nyss hade kommit. Och när hans visir i den blå hjälmen ändrade hans synfält från vanlig sikt till värmesökande insåg Djorgo just hur nära pansarvagnarna var! Fan! Hur kunde de ha hunnit ikapp honom så snabbt?

Den första pansarvagnen trängde sig obekymrat och vårdslöst igenom en trädgård precis mellan två bostadshus längre ner på gatan på andra sidan. Djorgo behövde inte längre visirets värmesökande sikt för att se den. Och nu när han hade full sikt tvekade han inte. Han höjde Rymdspjutet och siktade på larvfötterna.

En enda lasersalva, formad som en treudd, avfyrades och färdades blixtsnabbt mot pansarfordonets lägre del. Explosionen vid träffen var liten men ljusskenet desto större. Stridsvagnen skakade till, försökte fortsätta att köra men stannade abrupt bara sekunder senare halvvägs ut i gatan när larvfoten på fordonets vänstra sida var totalförstört. Detta resulterade inte bara i att just denna stridsvagnen tappade förmågan att köra vidare men den hindrade nu en hel konvoj av fler stridsvagnar på led bakom den också. De alla tvingades till halt och skulle bli tvungna att backa tillbaka och köra runt för att hitta andra vägar att ta sig fram. För att undvika kollisioner med varandra skulle detta ta dem en stund. Tornet i den skadade stridsvagnen svängde åt vänster i riktning mot därifrån attacken hade kommit. Men den Ledzahiske föraren såg ingen, bara bostadshus. Vem det än var som hade attackerat dem, och Ledzaherna hade sina aningar om vem det kunde vara, så var vederbörande redan försvunnen.

Djorgo hade snabbt avancerat vidare. Så fort han hade konstaterat att han hade slagit ut stridsvagnen som han hade haft för avsikt att göra hade han snabbt skyndat runt hörnet på huset och avancerat mot nästa sidogata. Han hade blandade känslor till sin senaste handling. Att slå ut det främsta fordonet i en kolonn var alltid en utmärkt strategi eftersom det hindrade hela kolonnen att avancera den vägen. Och nu hade han vunnit några minuter till. Men samtidigt som han hade attackerat hade han också avslöjat sin närvaro på marken och hans position. Djorgo var säker på att Ledzaherna ännu inte hade fått någon direkt visuell lokalisering av honom men det var bara en tidsfråga innan de skulle upptäcka honom. Byn var inte så stor. Och han ogillade skarpt att han tvingades söka skydd i bostadsområden. Den här delen av byn verkade vara tom på folk, hans värmesökande visir kunde inte upptäcka några människor när han skannade både på insidan såväl som utsidan av varje hus som han passerade. Visiret hade inga problem att hitta individer bakom flera väggar samtidigt, den nya uppdateringen i hjälmen kom verkligen till nytta idag. Men än så länge hade Djorgo inte upptäckt någon som var kvar hemma eller sökte skydd när han först hade tagit sig hit när han och Sedna tidigare hade anlänt till byn. Och nu på väg tillbaka kunde han konstatera, med lättnad, samma resultat. Sedna, å sin sida, hade tagit sig till centrum av byn. Där fanns ett stort samlings- och möteshus som kunde rymma hundratals människor och som dessutom hade starka och tjocka väggar. Det var högst troligt att de flesta hade sökt skydd där. Redan när de båda hade anlänt med Starcopper hade de upptäckt flera som försökte söka skydd just där, och Sedna hade valt att stanna hos dem för att försöka övertala dem att åter lämna byn, och dessutom leta efter sin familj. Djorgo hade erbjudit sig att hjälpa henne men hon hade insisterat på att han borde hålla koll på fienden i första hand. Ovilligt hade han lämnat henne och de andra flyktingarna och åter igen tagit Starcopper för att snabbare patrullera byn från luften. Nu visste han åtminstone var de flesta av byborna verkade gömma sig och han var tacksam för den hjälp Sedna kunde ge honom. Under sitt patrullerande hade han upptäckt fler människor, både utomhus och inomhus, och lyckats övertala dem att söka sig till centrum av byn tills vidare tills han skulle kunna eskortera dem till Hakas skyddsrum. Hela tiden hade mullrandet från stridsvagnarna och artilleriet ökat i styrka och ifrån luften hade Djorgo inte haft några problem att upptäcka dem. Och det hade varit med fasa som han bevittnat de första avfytrade raketerna ifrån artilleriet.

Hans fasa hade snabbt förvandlats till vrede. När de första husen träffades och föll samman, när elden spreds, dammet virvlade åt alla håll, när oskyldiga människors hem demolerades, kunde Djorgo inte längre förbli passiv. In i det sista hade han hoppats på att ingen Ledzahr skulle gå så här långt. Det var förståeligt att de kunde attackera honom och hans två cyborgkamrater. Men nu när det drabbade oskyldiga civila, om så bara deras hem i nuläget, var det en väckarklocka som Djorgo visste att han inte kunde ignorera längre. Hans övertygelse att försöka skona sina motståndare om möjligt förblev oförändrad, än så länge. Men deras eskalerande av det meningslösa våldet tvingade honom att agera.

Utan att tveka hade han stått redo med Rymdspjutet med en fot utanför Starcoppers cockpit och tagit sikte och avfyrat specifikt mot Ledzahernas artilleri. Han hade samtidigt anfallit med Copperraketer. Våg efter våg, varv efter varv, hade han svept in över Ledzaherna. Snart hade majoriteten av artilleriet stått i brand. Elden och röken gjorde det närmast omöjligt för honom att se för att kunna utvärdera hans attack, men Djorgo visste att det fanns dödsoffer bland Ledzaherna. Och många skadade. Deras blod var nu på hans händer. Tidigare, i liknande situationer när de hade bekämpat monster, hade Djorgo sällan känt ånger och skuld när han tvingades döda. Idag var det annorlunda. Även om Ledzahernas eskalerande våldshandlingar tvingade honom att slå ut dem för att skydda Great Kings befolkning så var detta inte deras egen idé. Idén, den avskräckande ordern att anfalla befolkningen och bebyggelsen på Great King, kom ifrån Nehr. Nehr var roten till allt det onda som nu skedde här. Och det gjorde Djorgo ont i hjärtat att tvingas döda i många fall för att förhindra ännu fler dödsfall, på oskyldiga civila. Ledzaherna gjorde ändå ett val. Prinsessans folk hade inget val. Och därmed hade Djorgo själv heller inget annat val. Han gjorde vad han var tvungen att göra.

Men han skulle aldrig prisa vad han tvingades göra här idag. Skulle hans samvete någonsin finna frid igen efter detta?

Nåväl. Om allt slutade väl skulle det finnas massor med tid till reflektion senare. Och om det slutade illa fanns det ingenting mer att reflektera över. Det var vad Djorgo intalade sig i nuläget medan han till fots skyndade tillbaka mot centrum av byn. Han måste fokusera på striden. Och lägga allt hans agg till Cogo åt sidan tills vidare.

Det omisskänneliga och otäcka susande ljudet av raketer som närmade sig i rasande fart tvingade Djorgo att stanna. Han visste redan var de kom ifrån. Men var skulle de slå ner? Djorgo hade ingen tid kvar att göra några beräkningar eller kalkyleringar, eller ens gissningar. Han hann inte ens ta betäckning. Bara två sekunder senare slog en av raketerna ner bara några meter intill honom och totalförstörde ett tvåvåningshus. Tryckvågen pressade Djorgo tillbaka och slutligen kastade honom in i en närliggande husvägg. Djorgo vrålade till, mest i frustration, medan bråte från det förstörda huset föll över honom. Ytterligare ett hem var totalförstört. Men han själv var oskadd, om än hans ego en aning omskakad. Men hade han inte varit en cyborg hade han med stor sannolikhet varit allvarligt skadad just nu. Irriterad, rent utav förbannad, kravlade Djorgo fram under bråtet och reste sig upp igen. Det här fick inte fortsätta!

I samma stund som han tog sig upp på fötter igen hörde han Cogos röst via komradion i hans hjälm.

- ”Djorgo?”

Inte mer än en minut hade passerat sedan Djorgo först hade anropat sin vän. Men mycket hade redan hänt på bara en minut. Det kändes som en evighet sedan han hade anropat Cogo.

- ”Djorgo, vad hände? Jag hörde dig tjuta till.”

Det fanns massor som Djorgo ville och hade att säga till Cogo just nu. Men att Cogo hade hört hans vrål när tryckvågen hade kastat upp honom mot huset hade inte varit ett av det. Dessutom kunde han inte avgöra från Cogos ordval om han verkligen hade blivit oroad eller om han bara retades med honom. Förr hade Djorgo funnit Cogos nycker och oberäknelighet charmig. Trots bristen på disciplin var grabben en fantastisk krigare. Men Djorgo fann det inte charmigt längre. Bara det gjorde mycket ont inombords också. Det var en sådan bisarr och underlig känsla. Han talade i detta nu med Cogo, som han hade gjort oräkneliga gånger förut, ändå kände Djorgo hur mycket han saknade honom. Den Cogo han brukade vara bekant med. Skulle någonting någonsin förbli det samma?

Fler explosioner runt omkring honom tvingade Djorgo att åter ta skydd. Det här var inga raketer ovanifrån den här gången. Detta var pansarskott avlossade från marknivå. Stridsvagnarna måste ha funnit en annan omväg snabbare än vad han hade hoppats på. Sköt dem mot honom eller bara på måfå? Det var omöjligt att avgöra i rådande stund. Oavsett, Djorgo satte fart på nytt och genade mellan hus och genom privata trädgårdar. Han var redan nära centrum av byn, att ta sig dit skulle inte vara något problem. Problemet var alla dessa pansarfordon som onekligen skulle följa efter honom dit. Även om han valde att avvika och i stället lämna byn för att försöka leda bort dem skulle inte hela kolonnen följa efter honom. De skulle fortsätta inne i byn, förgöra allt i sin väg, inkluderat alla stackars människor som skräckslagna försökte gömma sig. Djorgo hade inget annat val än att stanna hos dem och kämpa. Det var ett lätt val. Ett uppenbart val. Det var hans jobb, hans plikt. Och skulle han besegras medan han skyddade dessa människor skulle han dö med hedern i behåll. Problemet var att om han dog skulle ingen längre skydda dessa människor alls. Och Djorgo hatade att erkänna det men fienden var honom övermäktig just nu. Enskilda fordon var inga problem men det var helt enkelt för många av dem. Rymdspjutet var ett mäktigt vapen och Djorgo älskade det. Hans vapen var som en förlängning av honom och det hade tjänat honom väl i många år ända sedan han hade blivit en cyborg. Men för att slå ut Ledzahernas pansar såväl som jaktskepp var han antingen tvungen att komma tillräckligt nära för att göra tillräckligt skada eller nöja sig med att ta ut dem en och en. På enskild nivå var Ledzaherna ingen match för honom men de hade övertaget i sitt enorma antal, och faktumet att Djorgo hade många oskyldiga att beskydda på samma gång. Rymdspjutet var ett utmärkt vapen men det var inte starkt nog för den här uppgiften, inte på egen hand. Inte ens om han kallade Starcopper tillbaka till sig och fortsatte striden ifrån luften, med Copperraketerna till hjälp, skulle han klara av det. Merparten av artilleriet hade han lyckats slå ut ensam för det hade skett initialt i den här striden och det var stillastående mål. Stridsvagnarna och jaktskeppen däremot var både rörliga mål och snabba. För att kunna stoppa dem alla, och snarast möjligt, krävdes betydligt större eldkraft som kunde ta ut många fler mål samtidigt, och från längre avstånd. En eldkraft som Djorgo ensam inte befogade över. Cogo, däremot, hade det.

Djorgo hade nu tagit sig tillbaka till byns centrum och dess huvudgata som var bredare än alla andra gator och vägar. Det var minst tio meter mellan byggnaderna på motsatta sidorna. Mycket rum för stridsvagnarna att manövrera med lätthet när de väl skulle anlända, vilket kunde vara när som helst. Mullrandet från motorerna och vibrationerna i marken kom allt närmare. Likaså oljudet från raserade hus i deras framryckning och explosionerna från deras avfyrate pansarskott. Djorgo sprang längs med husväggarna vid ena kanten av gatan och kastade ständigt nya blickar bakåt över axeln. Inte bara för att hålla utkik efter fienden utan också efter civila.

Och på vägen mötte han flera invånare, vuxna, flera med sina barn, som i panik inte visste längre vart de skulle ta vägen. Djorgo pekade och vinkade åt dem att fortsätta vidare mot det stora samlingshuset där merparten hade redan sökt skydd. Det skulle finnas rum för dem alla där, men byggnaden i sig, trots sina tjocka väggar, skulle inte stå emot någon tyngre beskjutning mer än bara några minuter. Kanske bara sekunder. Till hans stora lättnad var det ingen som protesterade mot hans hänvisningar eller som inte verkade förstå dem. Alla som såg Djorgo verkade snarare lättade över att se honom. Vissa t.o.m. log mot honom. Vilket bara fick det tunga ansvaret för deras liv att väga ännu tyngre på Djorgos axlar.

På vägen stannade Djorgo till då och då och skapade med Rymdspjutet så många block av is överallt på huvudgatan som han hann med. Medvetet formade han isen vass och ojämn, och så tjock som möjligt så att stridsvagnarna förhoppningsvis skulle få problem att köra över dem, i bästa fall t.o.m. fastna. Men det var ett svagt försvar med otroligt lite tid att skapa. Dessutom var det varmt idag, hans isblock skulle knappast vara länge nog för att göra någon skillnad. Men det var det enda Djorgo kunde hitta på i nuläget. Det var bättre än ingenting.

Han sprang några meter till och siktade åter igen på marken.

- "Isspjutet!"

I stället för enstaka isblock på ett par meter i storlek skapade Djorgo nu en hel vägg av is. Den sträckte sig från ena sidan av gatan till den andra och ju längre Djorgo avfyrade sitt vapen desto högre växte sig isväggen över honom. Det tog honom en hel minut att skapa men när han var färdig var isväggen tre meter tjock och sträckte sig i en halvmåneformad båge över honom mer än tjugo meter upp. Bakom honom kunde han höra hur människorna hurrade till honom, t.o.m. applåderade honom. Djorgo önskade att han kunde göra något mer konkret för dem som verkligen förtjänade deras tacksamhet. En plötslig explosion på andra sidan isväggen långt ner på andra änden av huvudgatan vittnade om hur lite tid de hade kvar, och hur lite de hade att sätta emot.

Snabbt skyndade Djorgo iväg i den motsatta riktningen nedför huvudgatan. Han sprang förbi den stora byggnaden på hans högra sida där majoriteten av människor nu tog skydd. När han hade kommit tillräckligt långt ner på gatan tog han sikte mot marken med Rymdspjutet igen. Även här skapade han en enorm isvägg som en skyddande barriär, i fall Ledzaherna skulle försöka komma från flera håll, vilket var högst troligt. Den här andra isväggen blev inte lika tjock eller hög, det fanns ingen tid kvar att göra den lika stark. Detta fick helt enkelt duga, även om Djorgo innerst inne visste att detta skydd inte skulle rädda någon. Det var inte is som skulle stoppa Ledzahernas pansar. Endast eldkraft skulle kunna det. Även om Djorgo kunde tillgå en del eldkraft på egen hand skulle det inte vara tillräckligt. Han andades allt tyngre medan han skyndade tillbaka till mitten av centrum, som var ett torg med en stor vattenfontän precis utanför den stora samlingsbyggnaden. Utan att tveka hoppade han med stor smidighet rätt i fontänen, vattnet nådde honom endast till knäna, och ställde sig i försvarsposition i dess mitt som var en stor pelare som sprutade vatten. Vatten var hans element, det skulle inte vara något hinder för honom att hålla försvaret härifrån. Det sprutande vattnet kunde t.o.m. dölja honom ifrån Ledzahernas sikt om han hade tur. Härifrån kunde han snabbt få överblick åt precis alla håll. Det var en bra position. Men hela hans situation, däremot, var en katastrof.

Plötsligt skakade marken alldeles intill fontänen och rök och damm exploderade och sprutade åt alla håll. Initialt duckade Djorgo men tittade sedan upp ovanför honom. Helvete! De Ledzahiska

piloterna hade upptäckt honom och besköt honom med laser ovanifrån. Lyckligtvis hade ingen av dem träffat tillräckligt nära. Men fontänen var inte längre en bra position. När skeppen susade förbi ovanför honom för att svänga runt för en ny attackvåg tog Djorgo sikte efter dem. Det sista skeppet hamnade snabbt i hans skottlinje och Djorgo siktade på motorerna. Hans finger pressade avtryckaren på Rymdspjutet med stor självsäkerhet. Ett enda skott avfyrades. Bara tre sekunder efteråt träffade det sitt mål, mitt i prick. Genast fick piloten problem då motorn började fatta eld och tvingades till marken utanför byn. En till fiende utslagen. Men det var bara droppen i ett helt hav av motståndare. Det var för många av dem! Djorgo visste att han aldrig hade en chans att vinna – eller ännu viktigare; rädda alla dessa människor – på egen hand.

Hög på adrenalin och frustrerad ovanpå det hoppade Djorgo ut från fontänen igen och skyndade fram till den första isväggen han hade skapat. Även om isväggen skulle bli beskuten kunde han fortfarande reparera den och återbygga den. Stridsvagnarna skulle aldrig kunna ta sig fram till torget så länge väggen stod här. Men för hur länge?

Han behövde inte se sig över axeln för att höra jaktskeppen komma tillbaka. Hjärtat bultade hårt i Djorgos bröst.

- ”Var är den där distraktionen du skulle komma med, Cogo?” ropade han ut i komradion. - ”Jag skulle verkligen behöva den nu!”

Djorgo lät verkligen stressad. Men Cogo var allt för koncentrerad på sin egen flygning just nu för att ta allt för stor notis. Och inte konstigt; inte nog med att massor av jaktskepp jagade efter honom och Starcrow från alla håll, det Ledzahiska befälsskeppet besköt honom nu också med allt fler och fler eldbatterier. Det passerade så mycket laserskott runt omkring honom att om han inte hade vetat bättre hade Cogo trott att han hade befunnit sig inne i centrum av ett högaktivt åskväder. Alla laserljus satte de cyborgnetiska kretsarna i hans ögon på prov för att undvika att han inte förblindades. Som tur var hjälpte visiret i hans rödvita hjälm till att dämpa de starka skenen också, likaså gjorde de tjocka rutorna i Starcrows cockpit. Utan dessa filter hade han onekligen blivit blind redan. Ledzaherna försökte verkligen stoppa honom nu för de förstod vart han var på väg och vad hans avsikt var. Desperationen från Ledzahernas sida var uppenbar i sättet de siktade på, vilket var uselt. De sköt i hans riktning men inte bättre än så. Men risken fanns att någon skulle råka träffa någon gång. Spelade ingen roll. De skulle inte stoppa honom. Cogo tänkte aldrig låta dem stoppa honom. Om han lät sig stoppas skulle Aurora möta ett öde för fruktansvärt för honom att föreställa sig. Över Cogos döda kropp tänkte han låta de här dumheterna få eskalera så långt.

- ”Ändrade planer,” svarade han Djorgo medan han skickligt manövrerade sig närmare kommandoskeppet och dess brygga. - ”Möjligheten att kapa ormens huvud har visat sig.”

- ”Va?”

Vad i hela friden höll Cogo på med nu!?

Irriterad men ändå onekligen nyfiken tog Djorgo snabbt skydd in i ett närliggande hus precis intill isväggen han hade skapat. Han kunde inte låta jaktskeppen få syn på honom igen. Huset var tomt, som tur var. Om han blev beskuten här inne ville han inte låta någon oskyldig lida för det. Han tryckte sig mot väggen precis innanför dörröppningen och spejade ut genom ett närliggande fönster.

- ”Förklara!” krävde Djorgo tillbaka in i komradion.

- ”Jag tänker slå ut Ledzahernas flaggskepp,” svarade Cogo med förvånansvärt lugn. Han förvånades själv över hur lugn han lät. För inombords var han allt annat än lugn just nu.

Djorgo stelnade till när han hörde vad Cogo tänkte göra. Det var första gången sedan han hade anlänt till byn som han inte hade varit i någon form av rörelse. Trots adrenalinet från striden, svetten och eftermiddagsvärmen kände han sig plötsligt fullständigt frusen. Hade hans unge vän verkligen ingen uppfattning alls om vad hans avsikter kunde ställa till med!?

- ”Cogo, nej!” protesterade Djorgo högljutt och med det största allvar. - ”Sluta genast med vad du håller på med! Om du attackerar de högsta befälen kommer varenda Ledzaher på Great King att ge sig på oss!”

I cockpit på Starcrow rynkade Cogo pannan över Djorgos mycket angelägna protest. Han hade trott att Djorgo snarare skulle uppskatta hans nya taktik som, om lyckad, kunde avsluta den här striden oerhört mycket snabbare. Var det inte därför de stred? Hur kunde Djorgo, som var såpass militärt begåvad, protestera mot en sådan taktik? Ledzaherna verkade kasta allt och alla de hade mot dem redan nu, hur skulle det kunna bli värre av att göra sig av med deras ledare?

- ”Är det inte det som de redan håller på med?” frågade han tillbaka.

Skojade Cogo med honom!?

- ”Inte på långa vägar!” svarade Djorgo. Ledzaherna hade bara satt in några få procent av hela sin arsenal och flotta mot dem, resten avvaktade i omloppsbana och i atmosfären. Hur kunde Cogo inte ha märkt det? De behövde färre att strida emot, inte betydligt fler!

Vad i hela friden yrade Djorgo om!? Hela himlen, överallt, vimlade av fiender! Cogo kunde lätt konstatera vid det här laget att han aldrig hade mött så många fiender på en och samma gång. Rymdapacherna hade varit en baggis i jämförelse. Och majoriteten av dem verkade vara ute efter honom i Starcrow just nu, alla ivriga på avtryckaren.

- ”Det ser inte ut så där jag är, Djorgo,” påpekade han rättande.

Ordentligt förbannad nu, med ett dämpat vrål, slog Djorgo frustrerat med näven i närmaste vägg. Träffen var så kraftfull att han nästan slog näven hela vägen genom väggen. Djorgo blev aldrig arg, ilska tjänade aldrig något gott. Men idag tog hans unge vän fram det värsta inom honom. Cogos aningen spydiga ton hade inte undgått honom. Och det var inte bara ilska Djorgo kände just nu, det var även rädsla. Hela den här situationen kunde så snabbt eskalera till något som inte längre låg i dras förmåga att hantera om de inte var försiktiga. De behövde inte förvandla denna mardröm till en ännu större katastrof bara för att Cogo inte kunde hålla reda på sina prioriteringar!

- ”Fokusera, Cogo! Tänk!” ropade han tillbaka in i komradion. - ”Kom ihåg varför vi gör detta.”

I andra änden av komradion kände Cogo hur han började bli allt mer irriterad. Och förbryllad. Det var kanske inte så förvånande att Djorgo fortfarande tycktes värna om Ledzaherna, hans äldre vän verkade nästan ha blivit manisk över den tanken. Men Djorgo lät inte som han brukade göra. Det var inte så mycket vad han sa utan snarare hur han sa det. Det var så mycket ilska. Djorgo blev nästan aldrig arg, och om han blev det var det ändå som med allt annat kontrollerat, med disciplin. Och alltid av en god anledning. Vad Cogo hörde över komradion nu var

fortfarande väl valda ord men med en ilska som långt mer påminde om honom själv. Och Djorgo skällde på honom, ropade åt honom med gäll röst. Vad var det som hände?
Var Djorgo fortfarande arg på honom?

Varför försökte han inbilla sig något annat? Självklart var Djorgo fortfarande arg på honom. Och kanske inte utan anledning. Men det var underligt att Djorgo lät det påverka honom i stridens hetta samtidigt som han läxade upp honom för att inte fokusera. Eller var det någonting annat på gång? Vad det än var kunde Cogo inte bry sig om det nu. Hans tilltänkta mål, kommandobryggan, var snart inom räckhåll för hans Crowraketer, och Cogo hade för avsikt att inkludera Astrospjutets fulla kraft i samma attack. Ja, detta skulle kräva liv. Men de Ledzahiska ledarna skulle få en snabb död. Med dem ur vägen skulle orderkedjan brytas och resten av deras flotta bli desorienterad, speciellt nu när Nehr inte längre befann sig på Great King. Tophä och hans hantlangare kunde ha agerat mot Nehr för länge sedan. De borde ha skyddat Prinsessan också! Att skydda Aurora låg i allas intresse och hennes enorma betydelse var ingen hemlighet för Ledzaherna. Cogo hade redan tidigare idag försökt sträcka ut en hand till dem men Tophä hade valt att strida mot honom och att låta Nehr kidnappa Aurora obehindrat! Att skona dem var kanske en nobel tanke och Djorgo skulle ha all credo för att ha den, men det fanns tillslut gränser till hur mycket medlidande man kunde visa innan den slutade tjäna en och istället blev en börda som utnyttjades. Cogo ansåg nu att den gränsen hade inte bara nåtts men också passerats vid det här laget. Djorgo anklagade honom för att inte minnas varför de var här, varför de stred. Hans annars så kloke vän kunde inte ha mer fel. Varför stred de mot Ledzaherna? För att skydda Great Kings oskyldiga befolkning. Och för att rädda Aurora! Cogo hade inte alls glömt varför han var här, varför han gjorde det han gjorde. Han hade just nu inte tid att ta fram den men han hade fortfarande Månstenen säkert förvarad här i cockpit på Starcrow. Han hade lovat sig själv att ge den till Aurora. För att kunna göra det måste hon först bli räddad. Hennes vackra ansikte, hennes mjuka röst, var det enda som fanns i hans tankar just nu. Ja, Cogo kom ihåg mycket väl varför de var här.

- ”Det är precis det jag gör,” var hans korta, bestämda svar.

Cogos svar kom egentligen inte som någon överraskning. Det var ett typiskt Jan Cogo svar, och lösning, till de flesta konflikter. När de hade mött alla monster och andra skurkar i det förflutna hade Cogos åsikt ofta, om inte alltid, varit den rätta lösningen att besegra deras fiender. Men Ledzaherna var inte som deras tidigare fiender och motståndare. Spelet var förändrat, av Lord Nehr. Och det var den detaljen som ständigt verkade gå Cogo förbi. Djorgo förstod allt för väl hur Cogo tänkte, hur han trodde att en snabb, kraftfull attack på rätta stället skulle ge snabbaste och bästa resultat. Och också varför. Framför allt varför. Men det var fel. Så oerhört fel.

- ”Att slå ut Tophä och de andra ledarna är ingen genväg till Prinsessan!”

Cogo bet ihop hårdare. Han visste att han måste koncentrera sig på sin redan mycket svåra flygning för att kunna komma tillräckligt nära Ledzahernas befälsskepp och undvika all kraftig beskjutning på samma gång. Men Djorgos irriterande tillrättavisande hjälpte inte hans koncentration. Detta var ingen genväg till Aurora? Var Djorgo fullständigt tokig!? Vilken annan väg skulle de följa, hade han tänkt!? Tiden rann redan snabbt ifrån dem, snart skulle Queen Cosmos försvinna ifrån deras radars räckvidder. Om Ledzaherna slutade att strida mot dem och hindra dem från att skynda efter Prinsessan så var det, tveklöst, den bästa och snabbaste lösningen. Men eftersom Ledzaherna insisterade på att hindra dem såg Cogo inget annat val än

att tvinga dem ner på knä, med våld om nödvändigt. Än sen om det var en genväg? Det gjorde bara saken bättre! Han hade försökt visa Ledzaherna hänsyn, vilket inte hade visat sig hjälpa. Det var dags att ändra taktik. Cogo förstod inte vad som hade tagit åt Djorgo, de borde ju vara på samma sida i det här, speciellt gällande henne. Vad, eller ens vem, kunde vara viktigare än Prinsessan Aurora? Ju fortare de kunde rädda henne, genom snabba lösningar och genvägar, desto bättre för hela galaxen! Och ännu mer för henne själv!

- ”Där har jag en annan åsikt,” svarade Cogo orubbligt. Han visste att Djorgo inte skulle gilla hans svar, även om han inte begrep varför. Men just nu brydde han sig ärligt talat inte om vad Djorgo skulle gilla eller inte.

- ”Nej!”

Djorgo protesterade mot Cogos uppfattning, men det var inte det enda han protesterade mot. I båda fallen kände han sig i det närmaste maktlös, plötsligt mötte han två problem samtidigt och han verkade inte ha någon större makt att hantera någon av dem. Men det fick inte hindra honom från att ändå försöka.

Precis utanför huset där Djorgo hade sökt skydd i rämnade nu större delar av isväggen som han hade skapat tidigare. Isväggen besköt av Ledzahernas pansar som nu hade tagit sig fram till huvudgatan och vänt sin uppmärksamhet mot det centrala torget och dess byggnader. En del av Djorgos ishinder verkade faktiskt hindra pansarvagnarna från att ta sig fram, tills vidare, men det hindrade inte de bepansrade fordonen att skjuta sina skott därifrån de var. Hans avsikt att försöka bygga upp isväggen igen för att hindra stridsvagnarnas framfart verkade nu meningslös. Det fanns inte tid att återskapa den, det skulle bara vinna honom sekunder på sin höjd. Men att isväggen skulle falla helt inom bara några sekunder var inte det värsta. Och det var det som Djorgo reagerade på och som tvingade honom att lämna skyddet i huset och springa åter igen över torget. Förutom isväggen hade Djorgo lagt märke till vad stridsvagnarna tog sikte på. Den stora samlingsbyggnaden där merparten av de civila hade tagit sin tillflykt! Till varje pris; han måste skydda den där byggnaden!

Han sprang så fort han kunde, Rymdspjutet hela tiden redo i hans händer. Djorgo sprang förbi fontänen i torgets centrum och vidare hela vägen fram till den stora samlingsbyggnaden. Bakom honom hörde han hur stridsvagnarna fortsatte att avfira sina pansarskott och hur isväggen började explodera och kollapsa. Djorgo stannade inte vid ytterdörren utan skyndade snabbt in, inte för att ta beteckning utan för att få en snabb bedömning om hur många civila som tog skydd här inne. Han flämtade till och tvärstannade. Det var många som gömde sig här inne, väldigt många. Kanske inte så många som de 200 som Sedna hade uppskattat hade flytt tillbaka till byn men minst 150 män, kvinnor och barn trängde ihop sig i varje vrå de kunde hitta. De flesta var helt tysta, som om deras tystnad skulle lura fienden att passera vidare. Övriga talade endast viskande. Några grät av rädsla, framför allt barn och några kvinnor.

Djorgo hade gjort en snabb bedömning av byggnaden och dess hållbarhet redan när han hade anlänt till byn tidigare men han gjorde nu om den. Väggarna var tjocka men gjorda av sten och betong. Taket, som vilade från åtta meter ovanför golvet till hela tio meter vid sin högsta punkt, var mestadels av trä. Var byggnaden stark nog? Eller var den en dödsfälla? Djorgo var, ärligt talat, inte säker, och det skrämde honom. Det fanns en utväg i andra änden av det stora rummet men det var inget mer än en vanlig dörröppning. Om de skulle börja fly i panik skulle många klämmas när de skulle ta sig ut. 150 människor i panik var det sista han behövde hantera just nu.

- ”Sir Djorgo!”

Det var Sednas röst! Djorgo såg henne vinka till honom inifrån folkmassan. Precis intill henne stod en man med ett litet barn i sina armar, barnet kunde inte vara äldre än 2-3 år. Hon hade funnit och återförenats med sin familj. Bra! Det var förmodligen den första riktigt glädjande känslan Djorgo hade känt under hela dagen. Men det var en glädje som omedelbart försvann så fort ljudet från nästa explosion trängde in i lokalen. Några få reagerade med skrik men merparten var oerhört modiga just nu under omständigheterna, mest av alla kanske barnen. Djorgo var allt annat än orealistisk. Byggnaden var både ett skydd och en fälla. Kanske Ledzaherna skulle nöja sig med att omringa byggnaden och hålla dem alla gisslan här. Men magkänslan sa honom att de inte skulle ha sådan tur. Av att döma på hur Ledzaherna hittills hade trängt in i och attackerat byn fanns det små till inga tecken på att de skulle stanna nu. Eller skulle visa varken försiktighet eller medkänsla.

- ”Allihopa!” ropade han ut i lokalen, i hopp om att få samtligas uppmärksamhet. Alla tystnade och tittade på honom, fränsett de få barn som var för rädda för att vara tysta. Djorgo drog ett djupt andetag och fortsatte.

- ”Jag ber er, så många som möjligt, dra er tillbaka så långt bakåt ni bara kan. Håll er borta ifrån den stora ingången. Och undvik också alla fönster om ni kan.”

Med en snabb rörelse hängde Djorgo Rymdspjutet över axeln och grep tag i en stor, tung bänk av trä. Med hans cyborgstyrka var det ingen ansträngning men han fick ändå nästan omedelbart hjälp av flera män att flytta den långa möbeln. De förstod vad han tänkte göra. Fler anslöt sig snabbt, både män och kvinnor, t.o.m. några av de äldre barnen, med att flytta alla möbler och allt annat bråte de kunde hitta och skapa ett provisoriskt skydd inne i lokalen. Det var en ganska underlig syn, alla dessa civila i sina finkläder som tillsammans byggde sitt eget försvar med allt de kunde hitta. Det avslöjade den enorma tragedin i deras situation. Men också dessa människors instinkt att överleva. Djorgo behövde inte göra mer handgripligen, bara instruera folket hur de skulle bygga så snabbt och effektivt som möjligt.

- ”Bra!” berömde han resultatet. - ”Allihop, ta skydd bakom det där så mycket ni kan.”

Det skulle bli splitter, utan tvekan. Och tryckvågor. Den provisoriska väggen av bråte kanske kunde skydda lite mot det om de hade enorm tur men lite var bättre än ingenting. Pansarvagnarna skulle sannolikt beskjuta den stora ingången först. Risker för ras, eller värre, var överhängande. Om taket föll ner var det över. Djorgo tänkte inte ljuga för dem, men han ville inte skrämma dem mer än vad verkligheten redan gjorde. Och om detta var slutet skulle det inte bli ovärdigt.

- ”Jag kommer att hålla stånd vid dörren. Vad som än händer kommer jag att stanna hos er. Jag kommer att göra allt jag kan för att skydda er. Jag lovar.”

Till hans stora glädje möttes han inte av en enda protest, eller tvekan. Modigt eller dumdristigt, de här människorna verkade lita på honom. De började samtliga att dra sig tillbaka längre in, bort från ingången och ifrån fönstren så gott det gick. De lydde hans uppmaning och tog skydd bakom och under barrikaden av möbler och annat bråte. Under tiden sökte Djorgos blick upp Sedna en sista gång. Innan hon tog sin tillflykt bakom barrikaden av bråte tillsammans med sin familj tittade hon över axeln åt Djorgos håll. Hon mötte hans blick. Det fanns så mycket tacksamhet i hennes ögon, för vad han gjorde för dem och det hjältemod och ledarskap han visade dem, och hon log hjärtligt tillbaka mot honom. Det värmden honom, inspirerade honom att inte ge upp, gav honom modet han behövde. Men samtidigt, medan han motvilligt bröt

ögonkontakten med henne och vände sig om och skyndade tillbaka till den stora ingången, undrade Djorgo om det där hade varit sista gången som han skulle få se Sedna? Om det var det var det ett konstaterande som gjorde ondare än vad han hade räknat med.

Med Rymdspjutet åter redo tog Djorgo en försvarsposition precis vid ingången. En av de stora dörrarna stod öppet lite på glänt vilket skymde honom perfekt sett utifrån samtidigt som han själv lätt kunde se allt som hände utanför. De Ledzahiska jaktskeppen som hade satts in som flygunderstöd till stridsvagnskonvojen flög förbi på låg höjd ovanför. Djorgo kunde inte från sin nuvarande position få någon visuell uppfattning om hur många de var men han kunde se och höra att de flög i tät formation runt i cirklar över byn och dess närområde. De hjälpte högst troligt till i rekognoseringen av byn och dess centrum med ögon från luften. En klok strategi, en som Djorgo själv hade utnyttjat om han hade varit i Ledzahernas position. Han kunde inte höra eller se att något eller några enskilda jaktskepp patrullerade på egen hand. Det måste betyda att Starcopper inte längre fungerade som lockbete, ingen av de Ledzahiska piloterna följde efter hans förarlösa skepp längre. De visste att han var här, på fast mark. Vilket inte var någon överraskande slutsats, Djorgo var fullt medveten om att han hade lämnat massor av spår av hans senaste aktiviteter på marken efter sig. Och de olika Ledzahiska stridsenheterna rapporterade naturligtvis till varandra om vad som hände under striden.

Med snabba knapptryckningar kollade Djorgo via Kalkylatorn om Starcopper var oskadd och fullt fungerande. Det var hon. Detta var inte bara betryggande i sig, även om han inte befann sig ombord på sitt jaktskepp så kunde Starcoppers arsenal kunna komma till användning om det behövdes. Med tanke på att hans alternativ blev allt färre blev Djorgo allt mer övertygad om att Starcoppers närvaro skulle komma att behövas, och det mycket snart. Med några ytterligare knapptryckningar på Kalkylatorn satte Djorgo Starcopper på en förprogrammerad autopilot på betydligt högre höjd än vad de patrullerande Ledzahiska jaktskeppen för närvarande befann sig på. Hans skepp väntade nu högt ovanför, gömd bland molnen, redo att svara omedelbart på hans kommando vid behov. Ledzaherna kunde utan tvekan se Starcopper på sina radarskärmar men de valde att inte attackera det ensamma förarlösa skeppet. Oavsett om de ansåg det meningslöst att ägna tid åt ett förarlöst skepp när dess ägare befann sig på marken eller om de inte förstod Starcoppers sanna kapacitet skulle de få en otrevlig överraskning om de tvingade Djorgo till att agera.

Han hann knappt lägga tillbaka Kalkylatorn i sitt bälte igen och höja Rymdspjutet på nytt innan det höga och omisskänneliga motorljudet från pansarkonvojen ekade och överröstade allt annat. En första av många stridsvagnar rullade sakta in på torget. Djorgo hade ett ypperligt skottläge härifrån men han avvaktade. Delvis var det strategiskt klokt att låta fienden komma närmare så att han skulle få ett ännu bättre skottläge. Men framför allt ville han veta vad Ledzaherna tänkte göra. Stridsvagnen stannade innan den nådde mitten av torget och kanontornet roterade mycket sakta från vänster till höger. De rekognoserade området. En klassisk standardprocedur. Vad Djorgo ville veta, vad han väntade på, var vad förarna inne i stridsvagnen tänkte göra härnäst. Han tvivlade inte för ett ögonblick att Ledzaherna redan visste precis var de alla var. Att tro att de skulle passera dem om de bara var tysta som möss var uteslutet. Rekognoseringen från Ledzahernas sida var enbart för att se om någon mer fiende lurade på dem från annat håll än från den stora byggnaden. Skulle de beskjuta dem? Eller skulle Ledzaherna endast stänga dem inne här? Bollen låg på deras spelplan nu. Deras val skulle påverka Djorgos. Hur skulle de spela? Trots allt som hade hänt hade Djorgo inte ändrat uppfattning, han var fortfarande fullt villig att

ge Ledzaherna en chans att välja bättre. Men samtidigt var han inte naiv. Hjärtat bultade hårt i hans bröst och svetten rann nedför hans panna under den blå hjälmen, men hans andning var lugn. Hela hans kroppshållning var kontrollerad och stark. Hans blick koncentrerad. Hans finger vilade fullt redo på avtryckaren på hans treuddsvapen. Om en enda av de där kanonpiporna siktade in sig mot den här byggnaden tänkte han spränga dem till Mars!

Väntan på svar blev kortvarig. Det dröjde inte många sekunder innan de Ledzahiska pansarförarna visade hur de tänkte spela. De valde att spela fult och skoningslöst. Kanontornet slutade rotera och den enorma pipan stannade med tydligt sikte rakt mot ingången till den stora byggnaden. Deras arroganta kallsinnighet gjorde det lättare för Djorgo att lägga sitt eget samvete åt sidan. De hade valt hur spelet skulle spelas och Djorgo tvekade inte för ett ögonblick att visa dem just vilken skicklig spelare han själv var!

Precis när stridsvagnen var redo att avfyrade Djorgo redan avfyrat sitt eget vapen med exakt precision. Det lysande treuddsformade laserskottet färdades över torget och träffade stridsvagnens kanonpipa precis vid dess mynning och fortsatte vidare in i pipan. Explosionen inneslöt inne i pansarvagnen, dess förstärkta pansar begränsade dess spridning men gjorde den samtidigt så mycket värre när tryckvågen inte hade någonstans att ta vägen. Djorgos enda skott hade inte bara lyckats ta sig in i fordonet via dess primära vapen, han hade dessutom träffat ammunitionsförrådet ombord och var vad som hade orsakat explosionen i första taget. Vad som kunde tyckas vara ett lyckoskott var i själva verket ett noga strategiskt mål från Djorgos sida. Igår, när han och Haka hade kommit över Nehrs militära planer när de hade infiltrerat den hemliga basen hade de också kommit över vad för slags arsenal Ledzaherna förfogade. Det inkluderade den här stridsvagnsmodellen. Djorgo hade inte haft mycket tid att studera alla vapen och fordon ingående men han hade hunnit lägga den här på minnet. Bara faktumet att dessa stridsvagnar tog sig fram på larvfötter och inte svävade över marken vittnade om fordonens höga ålder och föråldrade teknik. Ledzaherna hade mycket av allt men långt från allt var av senaste teknik, troligtvis en effekt av deras flera år av isolering i Nehrs styre. Och denna gamla stridsvagnsmodell var inte bara sårbar pga. sina larvfötter, dess vapenförråd kunde göra dem till rena dödsfällan för dess förare. Ammunitionen ombord förvarades nära kanonen. Detta gjorde det snabbt och enkelt för dess förare att ladda och skjuta men kanontornet var också den enda utvägen ur stridsvagnen. Och även om väl bepansrad så var kanontornet en rörlig del. Och dess primära vapen, kanonpipan, var ironiskt nog ett öppet hål rätt in till krutdurken.

När Djorgos enda och skickligt avfyrade salva träffade sitt mål innanför kanontornets pansar och träffade först det laddade skottet som väntade på att bli avfyrat inne i själva pipan spreds elden och tryckvågen omedelbart vidare åt det enda håll det mycket begränsade utrymmet kunde erbjuda. En kedjereaktion av eld och förgörelse utlöstes inom bara en sekund när all lagrad ammunition precis intill exploderade. Tryckvågen var så kraftig i det begränsade utrymmet att hela kanontornet lossade och kastades upp i luften flera meter, och resten av stridsvagnen på flera ton lyftes också uppåt från marken innan den åter föll tillbaka som ett skelett av pansar, larvfötter, eld och rök. De Ledzahiska förarna ombord var alla döda, de hade aldrig haft en chans att ta sig ut. Djorgo kände sorg över att han hade tvingats döda dem. Han längtade inte efter att varken döda eller skada någon. Men dessa Ledzaher var soldater. De var beväpnade, tränade och beskyddade av sina fordon. De närmare 150 civilisterna bakom Djorgo som allihop kurade ihop sig bakom en improviserad barrikad av möbler och utrustning hade inte dessa fördelar. Mest av allt hade inte dessa stackars människor något val. Ledzaherna kunde välja att inte strida mot

dem. De var måhända tvingade, hotade och manipulerade till dessa brottsliga handlingar av Lord Nehr men de hade ändå möjligheten att välja. Och så länge de valde att bruka våld mot oskyldiga var det Djorgos plikt och skyldighet att beskydda dem. Det var precis för sådana här uppgifter han hade blivit cyborg för. Varför han utöver det också var soldat. En sann soldat känner till vad krig och väpnad konflikt kostar, inte bara i liv och förgörelse utan också vad det kostar själen. Det var just därför Djorgo hade valt att ta ut stridsvagnen på just det här sättet innan den hann skjuta. Hans tillvägagångssätt kunde anses som brutalt men de Ledzahiska förarna hade omkommit omedelbart, de hade aldrig hunnit reagera eller förstå vad som hände innan det redan var över. De hade inte lidit. Om de alla skulle dö idag var en omedelbar död det mest önskvärda.

Hans snabba och träffsäkra anfall hade ytterligare en strategi bakom sig. Och Djorgo såg nu den önskade effekten. Konvojen av stridsvagnar, som hade avvaktat med att köra in på torget, inte bara höll sina positioner när den rekognoserande stridsvagnen flög i luften, de började t.o.m. backa tillbaka även om det bara handlade om några meter, själva oroade att mötas av samma plötsliga öde. Deras chock och förvirring var det övertag Djorgo hade hoppats på. Hans kanske sista chans. Med tanke på hans prekära situation; att vara offensiv var att vara defensiv. Liven hos de män, kvinnor och barn som kurade ihop i rädsla bakom honom hängde på det. Djorgo hade lovat att stanna hos dem och han var en man som höll sitt ord. Han skulle aldrig överge dem. Men för att lyckas med det var han tvungen att lämna deras sida en liten stund.

Nu, medan Ledzaherna i stridsvagnskonvojen fortfarande var chockade och förvirrade, rusade Djorgo iväg ifrån den stora byggnaden och fram till den förstörda och fortfarande brinnande stridsvagnen. Den utgjorde ett perfekt skydd. Så fort han var i position tog det honom inte ens två sekunder innan han tog sikte och avfyrade.

Han träffade larvfötterna på den första stridsvagnen längre ner på huvudgatan. De exploderade och fordonet stannade, oförmögen att köra vidare. Djorgo tog redan sikte på nästa stridsvagn och lämnade sitt skydd för att få bättre sikte. Farligt men gynnsamt om han träffade sitt mål. Det gjorde han. Nästa stridsvagn blev också oförmögen att köra. Däremot var de inte oförmögna att skjuta. Flera av stridsvagnarna tog nu sikte mot honom och avfyrade. Men de hade ingen möjlighet att träffa ett sådant litet, snabbt och rörligt mål. Djorgo hade inga problem att undvika pansarskotten. Dock kände han av tryckvågorna från dem, men han lyckades hålla sig på benen. Ledzaherna verkade bli allt mer desperata inom konvojen. Och ivrigare att undanröja honom. Bra! Ju mer de koncentrerade sig på honom och inte civilbefolkningen desto bättre. Djorgo gjorde sig redo att gå till anfall åter igen när han plötsligt tvingades ge upp den idén.

Laserskott ovanifrån, betydligt mer träffsäkra än stridsvagnarna, pepprade marken och allt annat runt omkring honom. Jaktskeppen var tillbaka och hade upptäckt honom och kom till sina fränders undsättning. Djorgo hade inte glömt bort dem eller räknat bort dem, men han hade hoppats att han skulle få mer tid innan de återvände och upptäckte honom. Han hade räknat fel. Han kastade sig åt sidan vid en husvägg och undvek att bli träffad med en hårsman. Omedelbart upp på fötter igen rusade han tillbaka in på torget, förbi den utslagna stridsvagnen och fram till fontänen igen där han stannade enbart för att kunna rekognosera situationen. Den var illa. Mycket illa. Stridsvagnarna i konvojen började tränga sig förbi de fordon som han hade tvingat till stillastående. Och de tvekade inte att skjuta, även om det bara var på måfå. Flera byggnader längre ner på gatan träffades och stora hål skapades, väggar och tak rämnade. Snart skulle de ta sig ut på torget och lätt kunna sikta in sig på den stora byggnaden. Djorgo tog nytt sikte och sköt

tillbaka. Han träffade några men det hindrade inte längre Ledzaherna från att avancera. Det verkade som om de förstod att han var ensam. Nåja, han var kanske ensam men inte uträknad, inte än!

Djorgo knappade snabbt på Kalkylatorn och återtog sedan snabbt sin position med Rymdspjutet.

Ovanifrån molnen rusade Starcopper ner mot byn i rasande fart. Strax ovanför hustaken planade det vingförsedda skeppet ut och gick till anfall. En skur av Copperraketer avfyrades mot konvojen som var lätta mål inklämda på huvudgatan för Starcoppers autopilot. Raketerna träffade många och orsakade mer skada och panik. Men mycket av pansaret kunde ändå motstå anfallet, stridsvagnarna förstördes aldrig utan snarare saktades bara ner. De tog skada men slogs inte ut. Dessutom var de Ledzahiska piloterna snabbt tillbaka igen för att skydda sin konvoj och gick mot anfall mot Starcopper som nu tog flera träffar. Inga avgörande träffar som skulle slå ut skeppet men Djorgo vågade inte chansa. Hade han befunnit sig ombord hade det varit annorlunda men autopiloten kunde inte undvika anfall på så nära håll. För att rädda Starcopper var han tvungen att skicka iväg henne igen från striden.

Fan!

Starcoppers eldkraft hade inte visat sig vara tillräcklig. Det verkade snarare som att ju mer han nu gick till motanfall desto argare och mer beslutsamma blev Ledzaherna att förinta honom, vilket var en stor del av deras order från Nehr. Djorgo tvivlade aldrig på sin kapacitet eller förmågor som soldat och cyborg. Men hans nuvarande situation var ohållbar. Han kunde rädda sig själv utan problem. Men sanningen slog honom hårt i denna stund. Han skulle aldrig kunna rädda och skydda alla dessa oskyldiga människor på egen hand. Fienden var honom övermäktig. Han kunde inte be Haka om hjälp, han måste stanna kvar och hålla sin försvarsposition borta vid skyddsrummet och skydda de betydligt fler civila som gömde sig där. Djorgo hoppades att allt var väl med hans vän och folket där. Hade de tur var de alla oskadda och ignorerade av Ledzaherna, men det var ingenting han visste. Och han hade ingen tid att anropa Haka och fråga, hans egen situation var honom övermäktig.

Det fanns bara en annan han kunde be om hjälp, och som dessutom hade den eldkraft som behövdes. I vanliga fall hade Djorgo aldrig tvekat att kalla på honom, det hade varit en självklarhet. I vanliga fall hade han bett om hans hjälp redan när han hade anlänt till byn. Men i denna stund tvivlade Djorgo på om han ens skulle komma till hans hjälp. Kunde han ens lita på honom längre? En fruktansvärt skrämmande tanke, av så många skäl. Men det fanns ingen tid att fundera på olika scenarier eller varför. Han hade inget val. Han kunde inte tveka mer, hans obeslutsamhet hade redan kostat dem alla dyrbara minuter. Han måste anropa honom igen. Djorgo hoppades bara att det inte redan var försent.

Om det var det skulle ingenting som någon av dem gjorde från och med nu spela någon roll. Då var allt redan förlorat.

Inkluderat för Prinsessan Aurora.

- "Cogo!?"

Cogo var så djupt koncentrerad på sin flygning att Djorgos plötsliga röst som kom ifrån hans hjälms högtalare fick honom att rycka till.

- "Cogo, hör du mig?"

Den unge cyborgens bet ihop irriterat.

- ”Inte nu, Djorgo!” svarade han. - ”Jag är upptagen!”

Irritationen i hans unge kollegas röst gick, åter igen, inte Djorgo förbi. Han hoppades bara att det inte betydde det han fruktade att det gjorde. Från fontänen såg Djorgo hur stridsvagnarna allt mer trängde in på torget i mitten av byn. Deras avancerande närvaro kändes plötsligt som en metafor, inte bara för vad som hände här i byn utan överallt där strider nu på Great King härjade.

- ”Säg att du *inte* har attackerat deras flaggskepp!”

Orden hade varit en bedjan.

Inte en fråga.

Trots att Cogo tydligt hörde oron i Djorgos röst kunde han inte motstå att le en aning under den rödvita hjälmen. Kanske var det den lustiga timingen som han fann roande.

- ”Inte än,” svarade han och log ännu bredare och med allt större självsäkerhet allt mer som hans enorma mål närmade sig.

Vid fontänen i byn kunde Djorgo inte undgå att flämta till av oförväntad glädje. Flera minuter hade redan passerat sedan han och Cogo sist hade talats vid över komradion och Djorgo hade fruktat att Cogo redan hade attackerat och kanske redan sänkt Ledzahernas flaggskepp med alla deras högsta militära ledare ombord. Att Cogo så oväntat meddelade honom att så inte hade skett gav den blåklädde cyborgens nytt hopp.

- ”Verkligen!?” utbrast han nästan som om han vore i ett glädjers.

Djorgos nästan barnsligt glada tonläge fick Cogo att rynka pannan av förvåning, hans annars så reserverade vän brukade nästan aldrig uttrycka sig så. Ändå, Cogo förstod vad Djorgos glädje kom ifrån. Och han var dessvärre tvungen att ta ner honom på jorden lite.

- ”Bli inte för uppjagad,” påpekade han. - ”Jag blev tvungen att avbryta. Beskjutningen blev för övermäktig från andra jaktskepp så jag avbröt för att slå ut dem först.”

Cogos leende var nu fullständigt. De Ledzahiska piloternas i deras närmaste desperata motattacker hade tvingat honom att avbryta sin attackrunda men nu hade han åter igen det perfekta fönstret, det perfekta ögonblicket, att slå till mot flaggskeppets kommandobrygga. Fler jaktskepp försökte att genomskjuta honom, beskjuta honom. Men de var alla för långt ifrån den här gången för att lyckas stoppa honom igen. Och beskjutningen från flaggskeppet självt kunde inte stoppa honom heller.

- ”Nu ser möjligheten mycket bättre ut,” förklarade han förnöjt. - ”Var lugn, den här striden kommer snart att vara över.”

Djorgos hjärta bultade ännu hårdare i hans bröst. Svetten i hans panna började få hans långa, svarta hår att klibba sig mot huden under hans blå hjälm. Han var oerhört glad och tacksam för att Cogo ännu inte hade attackerat Lord Tophä och de andra ledarna, men hans glädje hade varit kortlivad när han hade insett att Cogo bara hade avvaktat för att försöka igen, inte att han hade ändrat avsikt.

- ”Du har fel!” utropade han i komradion. - ”Avbryt ditt anfall!”

Djorgos mycket angelägna protest till vad han planerade att göra fick Cogo att tveka ett ögonblick. Han avbröt inte sin attackrunda, han ville inte avbryta en andra gång. Men om Djorgo var så angelägen kanske han borde överväga det?

Nej.

Nej, han fick inte vekna nu. Han hade stridit mot Ledzaherna hela dagen, på olika sätt i olika miljöer. Att vända andra kinden till hade ingen effekt, hur mycket Djorgo än önskade det. Önsketänkande var inte det samma som realitet. Ledzaherna ville inte sluta, de backade inte tillbaka. Varför skulle då de själva göra det?

Djorgos medkänsla var en fin gest. Men lika orealistisk. Och det hade inte tagit dem närmare deras mål överhuvudtaget, varken sekundära som primära. Prinsessan var i fara. Att visa överseende och tålamod var nu förbi. Ingenting mer än Cogos längtan att få hålla om Aurora igen i sina armar drev honom starkare just nu.

- ”Ledsen, Djorgo,” svarade han med övertygelse. - ”Jag har testat ditt sätt och det fungerar inte. Medlidande vinner aldrig över några fiender.”

Djorgo tvingade svälja klumpen i halsen medan han fortsatte att ta skydd vid fontänen i mitten av torget. Cogo hade bestämt sig, den unge mannens övertygelse var tydlig. Och när Cogo hade bestämt sig för något var det inte mycket som kunde få honom att ändra sig. Och Prinsessan var inte närvarande för att stoppa den unge cyborgens med sin Telepati. Inget kunde stoppa honom nu.

Men övertygad eller inte, vad Cogo tänkte göra var ödesdigert. Djorgo kände paniken stiga, han drabbades nästan aldrig av panik. Men faran för de civila här ökade för varje sekund. Men faran för dem alla skulle riskera att bli oåterkallelig om Cogo likviderade Tophä och hans andra ledare. Vad kunde han göra eller säga för att få Cogo att tänka om?

- ”Detta handlar inte om medlidande,” insisterade han medan han tvingades ducka från beskjutning ovanifrån. - ”Striden kommer bara att intensifieras och förlängas om du attackerar deras rättmätige ledare! Ledzaherna kommer att hämnas med allt de har! Ta inte ifrån dem det sista av det lilla hopp de har kvar!”

Vad var det han hörde i bakgrunden över komradion? Var det laserskott som smattrade mot marken? Starcrow fortsatte sin inflygning mot sitt enorma mål utan avvikelse, men Cogos hittills koncentrerade blick flackade när han hörde oväsendet som nästan dränkte Djorgos röst. Vad var det som pågick i andra änden? Var det något som Djorgo inte berättade?

Nej, han fick inte bli distraherad! Att det kunde uppstå strid vid Hakas utgrävda skyddsrum hade de alla tre räknat med. Och Djorgo var fullt kapabel att ta sig an fienden, speciellt om Haka fanns hos honom, så länge som de slutade vurma för Ledzaherna det vill säga. Cogo ville inte tänka på det men han hade börjat tröttna ordentligt på Djorgos konstanta medlidande för Ledzaherna. Det fick räcka nu! Deras storväxta motståndare vägrade fatta vinken. De stödde påtagligt fortfarande Nehr och följde det asets order, trots att Aurora var kidnappad. De visade tydligt vilken sida de stod på. Och Cogo visste vilken sida han stod på. Aurora försvann allt längre och längre bort från Great King för varje sekund som passerade, Cogo ville inte ens föreställa sig hur rädd hon måste vara. Inte bara för sitt eget liv utan också för hennes folk här, samt för faran om hon fördes för långt bort ifrån den här planeten. Om Great Kings medium fördes för långt bort skulle galaxenergin påverkas, och den var redan i ett obalanserat läge. Allt detta var onekligen Nehrs avsikt och plan. Det var dags att knäcka den planen! Och Cogo tänkte börja med att slå ut Ledzahernas flaggskepp med förhoppningsvis så många Ledzahiska ledare ombord som möjligt. Vad de än hade hoppats på att uppnå den här dagen var Cogo bestämt målinriktad på att ruinera vad de än hade förväntat sig.

Han ställde in autopiloten och gjorde sig mentalt redo att ta sig an flaggskeppet uppe på Starcrows skrov.

- ”Cogo? Cogo, hör du mig!? Du får inte anfalla det där skeppet!”

Cogo drog ett djupt andetag för att försöka dämpa frustrationen. Djorgo hade en ofrånkomlig förmåga att nå hans samvete, precis som Aurora kunde. Men i denna stund var hans samvete bara i vägen, en börda. Han kunde inte tveka längre. Om han väntade för länge med sitt anfall skulle han missa det bästa anfallsläget igen och åter igen tvingas flyga runt för att försöka på nytt. Om han väntade skulle den nya anfallsvågen av fiendens stridsskepp hinna ikapp honom, vilket skulle ännu mer försena hans attack.

Vad i helsike höll Djorgo på med!? Varför försökte han så ihärdigt hindra honom från att göra sitt jobb, sin plikt? Var de inte på samma sida? Han attackerade inte Ledzaherna för att han fann det roligt! Han gjorde det så de kunde komma härifrån och rädda Aurora! Inget annat kunde vara viktigare!

- ”Du börjar verkligen irritera mig nu, Djorgo!” svarade Cogo muttrande och försökte återfå koncentrationen. - ”Du distraherar mig! Jag stänger av komradion nu.”

Han var precis på väg att göra verklighet av sina ord när Cogo plötsligt hejdade sig. Det var ett fruktansvärt oväsen över komradion, betydligt högre än tidigare, och Cogo var definitivt erfaren nog från alla sorters strider att känna igen det omisskännliga ljudet från explosioner när han hörde det. Och det var inte det enda han hörde.

- ”Nej, stopp!”

Det var utan tvekan Djorgos röst, nästan dränkt av allt oväsen. Hans väns ord var inte oväntade, ändå hade Cogo en stark magkänsla att Djorgo inte hade sagt de orden till honom. Han hörde Djorgos röst igen men nu var det i det närmaste omöjligt att höra vad hans vän sa. Det lät som rena svordomar som förbannade Universum i allmänhet men Cogo kunde inte vara säker. Dessutom, sedan när svor någonsin Sir Djorgo? Svordomar var normalt under hans värdighet. Såvida inte...

Oväsendet från andra änden av kommunikationen började nästan bli öronbedövande, nästan lika mycket som det som pågick utanför Starcrow. Vad i hela friden var det som pågick där borta? Det lät som om Djorgo var i större knipa än honom själv.

- ”Djorgo?”

Han fick inget svar. Bara mer oväsen, från explosioner och höga motorljud. Cogo hade inte märkt det tidigare men han kallsveitades. För första gången idag var han på allvar orolig för någon annan än Aurora. Vad hade Djorgo råkat ut för?

Djorgo tittade upp därifrån han låg precis intill fontänen. Ett tunt lager av jord täckte honom och vatten från den nu skadade fontänen rann och sprutade över honom. En tryckvåg hade kastat omkull honom flera meter bort men för övrigt var han helt oskadd. Men Djorgos egen säkerhet var just nu inte hans primära angelägenhet. Hans oroade blick stirrade i fasa bort mot den stora byggnaden. De Ledzahiska stridsvagnarna besköt nu byggnaden direkt. Stora håll uppenbarade sig där byggnaden träffades och vad som var kvar av väggen där exploderade både utåt och inåt. Djorgo kunde höra skriken från människorna innanför hela vägen till mitten av torget. Deras rädda förtvivlan motiverade honom att omedelbart komma upp på fötter igen. Och att lägga hans stolthet åt sidan.

Snabbt uppe igen skyndade han tillbaka till den stora byggnaden. Nästan framme höjde han Rymdspjutet och sprejade ett tjockt lager av is vid sidan av ingången. En av de bärande pelarna där som hade hållit uppe entrén hade skjutits bort. Hans nya pelare av is var en nödlösning men det verkade fungera tillsvidare. Väl framme vände Djorgo sig om och besköt de bepansrade fordonen som förföljde honom medan han forskansade sig vid vad som var kvar av entrén till byggnaden så gott han kunde. Han träffade sina mål men det hade minimal effekt. Stressen påverkade hans sikte nu. Han var inte lika träffsäker längre som han normalt var. Och även om han så vore var Rymdspjutet inte tillräckligt mäktig uppgiften längre. Mycket starkare eldkraft behövdes nu och det snabbt. Han skulle aldrig fixa det här ensam.

- "Cogo! Hör på mig! Jag behöver din hjälp!"

Det var bara sekunder kvar för honom att göra sig redo, att ta sig upp på Starcrows skrov, aktivera Astrospjutet, och inleda anfall. Allt var perfekt. Förutom att det inte var perfekt. Vad för skit hade Djorgo råkat ut för nu? Och varför var han inte kapabel att hantera det själv? Cogo bet ihop i frustration. Hans ögonblick var precis här, ändå skrek hans magkänsla att fokusera på Djorgo och inte på hans eget anfall bara sekunder bort. Vad skulle han göra?

- "Kan inte Haka hjälpa dig?" frågade Cogo över komradion. - "Han måste vara närmare dig."

- "Nej, det är han inte," svarade Djorgo i stressad ton i andra änden av kommunikationen.

- "Haka beskyddar skyddsrummet han grävde ut, han kan omöjligt lämna människorna där."

Nu blev Cogo ordentligt konfunderad. Planen var ju att medan Haka grävde ut skyddsrummet skulle Djorgo vakta och beskydda området där, medan han själv skulle dra till sig all uppmärksamhet från dem. Och Djorgo var inte den att avvika från en bestämd plan, speciellt inte en plan som han själv hade varit involverad i att tänka ut. Så vad i hela friden höll de två idioterna på med!?

- "Varför är du inte där och hjälper honom då? Djorgo? Var exakt håller du hus!?"

Trots den aningen nedvärderande tonen i Cogos fråga var Djorgo bara tacksam att frågan ställdes överhuvudtaget. Det betydde att Cogo kanske brydde sig trots allt.

- "Jag är i byn. I dess centrum," svarade han.

- "Va!?"

Cogo flämtade till. Den idioten! Vad i helsike gjorde han i byn!? Vad för fanskap hade Djorgo hamnat i nu!?

- "Många människor flydde hit och jag försöker föra dem tillbaka till Hakas skyddsrum, men Ledzaherna har omringat oss."

Cogo hörde Djorgos förklaring och han kunde ändå inte tro det, men samtidigt visste han att det var den reella sanningen i vitögat. Varför skulle Djorgo ljuga? Speciellt nu? Och det var ingen överdrift heller, hans smarte vän älskade fakta. Cogo höjde blicken ut genom rutan på hans cockpit. Hans mål, kommandobryggan på Ledzahernas flaggskepp, var nu inom skothåll. Det var dags att hoppa upp på Starcrows skrov och börja anfall. Men i stället fick Djorgos förklaring honom att sitta kvar i cockpit. Hans fingrar smekte avtryckaren till Crowraketerna men han tryckte aldrig på den. Han hade ett par sekunder kvar att utnyttja innan anfallsfönstret stängdes igen. Men hans väns ord, och framför allt vad de innebar, fick den unge cyborgern att tveka avsevärt. Inte om han borde anfalla men om han istället behövdes betydligt mer på annat håll just nu.

- ”Djorgo, jag är så nära!” påpekade han angeläget, som om han ville lämna beslutet till Djorgo. Kanske det var det Cogo ville innerst inne.

- ”Cogo, snälla!”

Ingen disciplin i världen kunde längre dölja desperationen i Djorgos bedjan till hans vän. Djorgo stirrade i fasa när de Ledzahiska stridsvagnarna en efter en nu trängde in på torget i centrum av byn. De körde över och totalt krossade fontänen där han tidigare hade sökt skydd och gått till motangrepp ifrån flera gånger. Ovanför fortsatte stridsskeppen sitt patrullerande över byns centrum. Nere på marken placerade sig pansarfordonen strategiskt längs med torget och vidare ner på gatan. De tog sikte mot den stora byggnaden. Skulle de skjuta? Eller bara avvakta? Ovissheten var fruktansvärd. Det var som att befinna sig i den värsta skräckhistoria, förutom att detta var ingen fiktiv historia. Detta var verkligheten, en verklighet som Djorgo ända fram till detta ögonblick hade försökt att se som överklig. Han vägrade tro att Ledzaherna var kapabla till sådan ondska, oavsett hur kuvade av Nehr de än var. Men han insåg nu att hans förhoppning och tilltro till godheten hos deras motståndare var lika krossad som den där fontänen i centrum av torget. Däremot hade han tilltro av en annan sort kvar. Hans nya agg mot Cogo fanns inte ens i hans tankar längre just nu. Det enda som Djorgo kunde tänka på, medan han började skjuta tillbaka mot stridsvagnarna så gott han kunde, var hur desperat han behövde sin starke vän just nu.

- ”Jag kan inte hålla dem tillbaka längre! Inte på egen hand,” fortsatte Djorgo över komradion och hoppades av hela sitt hjärta att hans envetne vän skulle lyssna och förstå allvaret. - ”De har satt in markfordon och artilleri. Och nu också med flygunderstöd.”

Hans vän talade inte till döva öron. Cogo hörde honom, klart och tydligt. Hans händer, som kramade reglagen, skakade. Cogo blev nästan aldrig nervös, åtminstone inte i strid. Men nu var han mer än nervös, han fruktade för hans vän. Nu fattade han vad allt oväsen han hörde i bakgrunden över komradion var för något. Och han hörde det ännu tydligare nu. Han visste att Djorgo inte bredde på. Djorgo var högfärdig men höll sig alltid till fakta, till irriterande punkt och pricka. Under tiden minskade hans egen möjlighet att anfalla kommandobryggan för varje sekund. Ju närmare flaggskeppet han kom desto farligare blev det. Flaggskeppets luftvärn sköt som galningar åt hans håll nu för att försöka skjuta ner Starcrow. Lyckligtvis sköt de som blinda höns men om Starcrow kom allt för nära skulle t.o.m. en blind höna förr eller senare få in en lyckoträff, eller flera. Starcrow var ett fantastiskt litet stridsskepp på många sätt, ett av dem var dess kraftfulla och tåliga skrov. Cogo var inte orolig för att Starcrow skulle ta emot ett par träffar, hon kunde tåla det. Men om han senare skulle kunna rädda Aurora behövde han Starcrow och helst intakt. Att låta Ledzaherna ens få in en lyckoträff just nu kunde vara tillräckligt för att äventyra Auroras liv. Samtidigt närmade sig de Ledzahiska stridsskeppen från alla håll och deras arsenal var bättre än flaggskeppets kanoner. Cogo hade verkligen rört upp ett bålgetingsbo. Om han skulle anfalla måste han anfalla nu eller inte alls! Men om han påbörjade attacken skulle han bli kvar här en stund för att slutföra uppgiften. Att bara skada kommandobryggan skulle inte vara tillräckligt för att göra någon större skillnad. Ledningen skulle bli utslagen, ja, men resten av flaggskeppet kunde fortsätta striden. Att göra mer skada krävde tid, t.o.m. för honom. Och det var tid som Djorgo inte hade.

- ”Jag är i knipa. Stor knipa!”

Hur gärna Djorgo än ville gå till motanfall, och med stort mod gjorde han just detta så ofta han förmådde, så tvingades han allt mer att ducka undan från beskjutningen från stridsvagnarna som nu besköt den stora byggnaden. Oljudet var öronbedövande. Men tryckvågorna var värst. Spillror och splitter flög åt alla håll; glas, trä, stål, murbruk och sten. Otroligt nog var byggnadens struktur tåligare än vad Djorgo först uppskattat. Stridsvagnarna orsakade en massa hål men byggnaden i sig självt stod kvar, som om det också kämpade trotsigt emot. Men det var bara en tidsfråga innan bärande väggar och tak skulle kollapsa. Djorgo slängde ett mycket oroat öga över axeln in i rummet bakom honom. De förfärade och förtvivlade skriken där inifrån var nästan lika öronbedövande som bombardemanget. Men som genom ett mirakel var bara den främre sektionen av byggnaden vid ingången där han själv befann sig under attack. Varken väggar intill eller det höga taket över den hukande civilbefolkningen hade skadats och den temporära barriaden av bråte verkade hålla bort det mesta av tryckvågor och splitter från dem. Men hur länge höll mirakel i sig?

Längst bak i rummet kunde Djorgo se att några redan flydde ut bakvägen. Det glädde honom. Även om han var principiellt emot att befolkningen skingrades så var det ändå bättre än deras nuvarande situation. Flera gånger redan hade han frågat sig själv om det egentligen hade varit så klokt att samla dem alla på samma plats. Ja, han visste nu var majoriteten av dem var men vad spelade det för roll om de alla dog under samma tak? Bättre att några klarade sig än inga alls. Om den här beskjutningen fortsatte och mot den bakre delen av byggnaden skulle paniken öka och den smala bakdörren skulle i sig bli en fälla för dem med stor risk att många skulle bli nertrampade. Djorgo kände hur klumpen i magen växte allt mer i takt med hans skuldkänsla. Vid alla Universums gudar, hade han fördömt dem alla genom att försöka beskydda dem här!?

- ”Jag kan slå mig ut utan problem men inte utan att överge dessa människor. Och om jag lämnar dem kommer de att dö!” förklarade han över komradion i förhoppningen att Cogo fortfarande lyssnade. I samma stund träffades Djorgo av en ny tryckvåg, den här såpass nära att den lyfte upp honom från golvet. Omtumlad men annars oskadd reste han sig upp igen, greppade sitt vapen, och insåg att det fanns ingenting kvar som kunde kallas en entré till byggnaden längre. Hela kortsidan var antingen bara ett gapande hål eller fullt med nedhängande eller nedfallna spillror från vägg och tak och bjälkar. Han kunde inte vara kvar här, han måste byta position. Att fly fanns inte ens i Djorgos tankar. Han vägrade överge de över hundra oskyldiga bakom honom. Däremot fanns insikten att de inte skulle komma levande ur det här allt oftare hos honom. Men han ignorerade den rädslan, i alla fall för hans egen del. Och han hade inte gett upp allt hopp än. Djorgo ville se Prinsessan Aurora igen, om så bara att få veta att hon åter fanns i säkerhet. Ingen högre önskan kunde få honom att vilja kämpa vidare mer. Han ville gärna återse Haka igen också, få veta att han och alla de som han beskyddade bort vid det utgrävda skyddsrummet var säkra i detta nu. Djorgo andades tungt under den blå hjälmen. Trots att hans cyborgkropp hade funktionen att avlägsna förbrukad svett var det uppenbart att han producerade mer än vad hans kropp i nuläget hann mäta med. Han längtade efter att få ta av sig hjälmen, hans långa, svarta hår lackade sig runt pannan på honom. Men att avlägsna hjälmen i denna stund var oerhört dumdristigt, även för en cyborg. All längtan efter komfort fick han ignorera. Trots det kände Djorgo att han måste hämta andan, om så bara för en sekund eller två. Han kravlade längre in bort ifrån vad som var kvar av den demolerade ingången och vid en förhoppningsvis lite tryggare position lade sig Djorgo på rygg för ett ögonblick med Rymdspjutet vilandes över bröstkorgen.

- "Vi är under tung beskjutning nu. Och vi är fångade," fortsatte han i stor förhoppning att Cogo fortfarande lyssnade i andra änden.

- "Var?"

Djorgo flämtade till. Han blev tårfyllt av glädje av att höra sin unge väns röst över komradion. Och att han lät som om han brydde sig.

Fanns det fortfarande hopp trots allt?

- "Precis i centrum av byn, inuti den största samlingsbyggnaden... vad som är kvar av den," svarade Djorgo med darrande röst. Han ville hålla sitt lugn men det var svårt. Det var inte hans eget liv han oroade sig för. Han reste sig upp igen och höjde Rymdspjutet mot gatan utanför, redo att ta sig an motståndet utanför på nytt.

- "Jag skulle inte be dig om hjälp om det verkligen inte var allvar," fortsatte Djorgo och såg sig om igen över axeln. Han önskade att få en skymt av Sedna och hennes familj igen men i allt kaos och fallande bråte, damm och rök, var det omöjligt att utskilja någon individ bakom honom längre. Däremot hörde han mycket skrik och gråt. Särskilt från de allra yngsta invånarna på Great King.

- "Cogo... det finns många barn här."

Anfallsfönstret var passerat. Det var försent att attackera kommandobryggan med önskad effekt och strategi. Cogo brydde sig inte. Ledzahernas flaggskepp tog upp all hans sikt framför honom men det fanns inte ens kvar i hans tankar längre. Det enda som fanns i hans tankar nu var Djorgos desperata och t.o.m. tårfyllda bedjan om hjälp. Så fort hans vän hade påtalat att barn var i omedelbar fara hade Cogo redan bestämt sig.

- "Stanna där du är, Djorgo!" ropade han och tog Starcrow i en kraftig U-sväng. - "Håll ut! Jag kommer till dig!"

Starcrows motorer drog igång på full kraft.